

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CX П'ЯТНИЦЯ, 6 ЧЕРВНЯ 2003 РОКУ ЧИСЛО 23 VOL. CX FRIDAY, JUNE 6, 2003 No. 23

„Друга битва за Броди"

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Посол США в Україні Карлос Паскуаль закінчує свою дипломатичну службу в Києві. Його наступник на посаду Посла Сполучених Штатів вже призначений. Але Паскуаль ні в якому разі не сидить на долонях, а навпаки, активно штовхає Україну до утвердження своєї незалежности. І робить це – можна б так сказати – навіть недипломатичними методами.

Взагалі дипломати звикли користуватись „тихою дипломатією". Це значить, що в розмовах за закритими дверима з високими урядовцями вони порушують різні гострі справи, застосовуючи при цьому тиск і погрози. Але публічно обмежуються втертими фразами про „щирі і плідні" переговори чи про „нормальні непорозуміння між друзями" і. т. п. Публічно втручатись у внутрішні справи країни, в якій працює дипломат – не водиться, принаймні не так часто. За це країна може вислати дипломата як „persona non grata", тобто як негідну або небажану особу.

Досвідчений дипломат Карлос Паскуаль все це знає. Але він також дуже добре поінформований у специфіці українського державотворення, бо працює в українській сфері американської закордонної політики понад десять років, ще довго до свого призначення Послом США у Києві. Протягом останніх двох місяців він веде „другу битву за Броди" – за нафтопровід Одеса-Броди.

Ще на початку квітня Посол Пакуаль вийшов з дипломатичного лябіринту і звернувся до народу: разом зі своїми німецьким і польським колеґами він опублікував в пресі (газета „День" від 3 квітня) статтю, в якій закликав українців не віддавати росіянам труби і морського терміналу біля Одеси, а навпаки – швидко здійснити заходи, щоб ця труба працювала за своїм призначенням, доставляла легку каспійську нафту до Східньої і Західньої Европи.

А 28 травня Посол США виступив на київській конференції у справі енергетичної безпеки в Европі і розставив усі крапки над „і" – назвав тих, хто пробує перешкодити Україні користуватись своїм власним ресурсом – вже збудованим, але ще не діючим нафтопроводом Одеса-Броди.

Між цими двома публічними виступами Посла Паскуаля, пожвавилось зацікавлення українським нафтопроводом в Европейському союзі (ЕС). На конференції в Брюселі европейці визнали трубу Одеса-Броди, як частину своєї енергетичної безпеки, особливо якщо її продовжити до Польщі, а далі до Німеччини. Почали діяти „робочі групи", включаючи поляків, німців і представників ЕС, які зустрічались і у Варшаві, і в Києві.

Знайшлись нафтопереробні заводи (рафінерії) в Чехії, які згідні вже тепер приймати каспійську нафту. Але кампанія проти української труби не вщухає. В засобах масової інформації в Україні далі з'являються суперечливі інформації щодо конкурентноспроможности українського нафтопроводу.

Хто ж не хоче бачити Україну гравцем на міжнародному енергетичному ринку?

По-перше – російські підприємці. Як з'ясував на київській конференції 28 травня Посол Паскуаль, „Росія не є одним індивідуальним

(Закінчення на стор. 3)

Семиденна поїздка Дж. Буша в цілях миру на Близькому Сході

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Щоб мати конкретніші засоби для осягнення своєї мети – допомогти у здійсненні миру на Близькому Сході, американський Президент Дж. Буш відбув кількаденну поїздку деякими країнами Европи, Росії та Близького Сходу щоб здобути підтримку для своїх намірів. Поїздка почалася 31 травня в Польщі і закінчилася 4 червня в Катарі.

4 червня в Аквабі, Йорданія, після зустрічірозмови з королем Абдулою II Президент Дж. Буш мав окремі розмови з ізраїльським прем'єрміністром Арієлем Шароном і палестинським прем'єр-міністром Махмудом Абасом. Опісля відбулася тристороння зустріч під головуванням Президента Джорджа Буша стосовно замирення між палестинцями і ізраїльтянами. Висліди цієї зустрічі покищо не відомі, але атмосфера в цілому – оптимістична. У вечорі того дня Президент Дж. Буш поїхав до Доги у Катарі.

Напередодні зустрічі в Йорданії 3 червня Дж. Буш відвідав Єгипет, де в місцевості Шарм-ель-Шейх його вітав Госні Мубарак, єгипетський президент. Дж. Буш зустрічався з арабськими керівниками та обговорив просування близькосхідного мирного процесу. З президентом Єгипту Г. Мубараком вони провели переговори перед початком зустрічі. Присутніми на зустрічі були престолонаслідник Савдійської Арабії принц Абдула, президент Єгипту Госні Мубарак, король Йорданії Абдула II, король Багрейну Гамад та новий прем'єр-міністер палестинської адміністрації М. Абасом. Після переконливого звернення Президента Дж. Буша всі п'ятеро зобов'язалися активно включитися в боротьбу проти „культури екстремізму та насильства". Від арабських керівників на зустрічі Дж. Буш прагнув отримати чітке засудження тероризму. Він також сподівався, що зустріч допоможе затвердити провідництво Махмуда Абаса та відсунути в бік Ясира Арафата, з яким Сполучені Штати відмовляються мати справу.

На переговорах з арабськими керівниками Дж. Буш заявив, що Ізраїлеві доведеться зробити поступки в питаннях ізраїльських поселень на палестинських територіях. Водночас арабські держави мають закрити джерела фінансування терористичних груп. Як знак доброї волі, влада Ізраїлю 3 червня звільнила 100 палестинських вязнів, серед них 68-річного Ахмеда Джубараха, котрий відсидів 28 років за терористичну акцію 1975 року в Єрусалимі. Президент підкреслив, що коли всі сторони виконають свої зобов'язання – можна очікувати на успіх у досягненні миру.

До приїзду на Близький Схід Президент Дж. Буш побував у Франції, в курортному місті Авіян, де відбувалася зустріч „Великої сімки" та Росії, що розпочалася 1 червня. На порядку денному – обговорення багатьох питань, від економічних, на тлі знецінення доляра, до заходів боротьби з тероризмом і торгівлі зенітно-пересувними комплексами. Президент Жак Шірак до Авіяну запросив представників 12 країн

(Закінчення на стор. 4)

„Нью-Йорк Таймс" і журналістичний обман

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Англомовний щоденник „Нью-Йорк Таймс", якого початки сягають до 1851 року, є визнаний одним з найкращих газетних щоденних публікацій у світі. В Америці „Нью-Йорк Таймс" завдяки її засновникам Генрі Джарвісові Реймондові та Джорджові Джонсові виробила собі ім'я газети, котрої вісткам і повідомленням можна було довіряти. Все ж таки впродовж 152-річного існування їй також довелося захищати свою порядність та честь своїх журналістів.

Одначе нещодавний скандал, пов'язаний з плягіятством, підробкою, вигаданими цитатами, уявними сценаріями і зфальсифікованими бесідами, здійсненими на сторінках „Нью-Йорк Таймсу" молодим 27-річним Джейсоном Блейром, вразив не тільки керівництво газети, її журналістів і працівників, редакторів інших газет і видань, але в першу чергу читачів і всю громадськість. Джейсон Блейр народився 1976 року в Колюмбії у штаті Мериланд, а виростав у сусідстві зі заможним повітом Фейрфекс у Вірджінії. Його батько Томас є генеральним інспектором у Смітсоніяні, а мати Френцис – учителька середньої школи у вищезгаданому повіті. Ще учнем середньої школи у Сентервілі, Вірджінія, був одним з редакторів шкільного щорічника, також працював у місцевому тижневику „Сентервіл Таймс". Журналістика вабила його завжди. Після закінчення середньої школи один семестер вчився в університеті Ліберті, а згодом перейшов до журналістичної школи Мерилендського університету в Коледж-Парку.

Артур Шульцберґер-мол., голова компанії „Нью-Йорк Таймс" і видавець газети, котрого члени сімї впродовж останніх 107 років були головними власниками газети, сказав, що плягіятство і брехня, котру виявлено в репортажах Д. Блейра є „ велетенським синяком" для газети. А уважні розслідування поведінки Джейсона Блейра впродовж його чотирирічної праці в „Нью -Йорк Таймсі" виявили брак комунікації між редакторами-керівниками, але також те, що мало хто нарікав на його статті. Він був витончено кмітливим та винахідливим і спритно вмів затирати свої сліди. Ніхто не зумів завважити, що йому бракує почуття відповідальности і що це могло підштовхнути його до обману.

Щоб хоч частинно реабілітувати себе і зберегти свою ролю найвпливовішої газети, керівництво „Нью-Йорк Таймсу" в неділю, 11 травня, в статті під назвою „Виправлення фактів" віддало чотири повні газетні сторінки, де відкрито і надзвичайно прозоро представлено цю несподівану скандальну бурю. Зокрема мова іде про останні 73 статті Джейсона Блейра – після того, коли йому в жовтні 2002 року було доручено опрацьовувати важливі всекраєві події. Там докладно проаналізовано більшість його плягіятств, фальсифікацій, вигаданих цитатів, сценаріїв і співбесід. Одне за одним подані облудні та неправдиві відповіді Джейсона Блейра його співпрацівникам та редакторам керівникам, які в кінці довели до його резиґнації 1 травня.

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В Україні буде випущено нові банкноти

КИЇВ. – Голова Правління Національного банку України Сергій Тигіпко 3 червня підписав наказ про випуск нової купюри номіналом 50 гривень. Про це він сказав під час робочої поїздки на Малинську фабрику банкнотного паперу. Нові копюри зумовлено, передовсім, зношеністю купюр старого зразка. Крім того, нові купюри будуть більш захищені від підробки. Він зазначив і повідомив, що на новій купюрі буде зображено Михайла Грушевського, а на звороті – колишній будинок Центральної Ради (нині - Київський будинок вчителя). С.Тигіпко підкреслив, що старі купюри будуть виводитися з обігу поступово, і певний час використовуватимуться паралельно з купюрами нового зразка. Голова центрального банку також повідомив про те, що на осінь цього року пляну́ється випуск нових купюр номіналом 20 гривень.

Засідала Комісія Україна-НАТО і Ради евроатлантичного партнерства

МАДРИД. – 3-4 червня пройшли засідання Комісії Україна-НАТО та Ради евроатлантичного партнерства на рівні міністрів закордонних справ. Міністер закордонних справ України Анатолій Зленко 2 червня провів двосторонні зустрічі з міністрами закордонних справ країн – членів Альянсу. Мадридське засідання КУН стане першим заходом такого рівня після Празької зустрічі НАТО. Воно буде присвячене оцінці результатів взаємодії України з Альянсом на новому етапі, а також оцінці особливого партнерства Україна-НАТО в утвердження миру та стабільности у Евроатлантичному реґіоні. Особлива увага була приділена питанням, пов'язаним з практичною реалізацією Пляну дій Україна-НАТО та Цільового пляну на 2003 рік в контексті втілення евроатлантичного курсу. Йдеться про повну сконцентрованість України на конкретному виконанні взятих на себе зобов'язань, як про це говорив 19 травня на засіданні Державної ради з питань европейської і евроатлантичної інтеґрації Президент України Леонід Кучма, -відзначило МЗС України.

Відкрито конкурс на кращий проєкт Меморіялу жертв голодомору

КИЇВ. – В Управлінні охорони пам'яток історії, культури та історичного середовища Київської міської державної адміністрації 2 червня повідомили, що Державний комітет будівництва, архітектури та житлової політики, Міністерство культури і мистецтв та Київська міська державна адміністрація оголосили Всеукраїнський відкритий конкурс на кращий проєкт державного історично-меморіяльного комплексу жертв голодомору, політичних репресій та насильницьких депортацій. Перед учасниками конкурсу поставлене завдання розпрацювати проєктні пропозиції комплексу зі складовими: монумент, музей, конференційна-заля на 250 місць, науково-дослідницький центр. Місце розташування комплексу – ділянка площею 0.4 га у південній частині Наводницького парку біля мосту Патона у Печерському районі. Термін проведення конкурсу з 30 травня до 31 серпня 2003. Підведення підсумків конкурсу – до 20 вересня 2003 року. Для відзначення трьох кращих проєктних пропозицій встановлюються три премії: перша нагорода – 25 тисяч гривень, друга – 20 тисяч гривень, третя – 10 тисяч гривень.

Пропамятна таблиця угорській принцесі у Львові

ЛЬВІВ. – 2 червня відкрили пропамятну таблицю Констанції – дружині князя Лева, сина Данила Галицького-засновника міста. Дошка встановлена на стіні храму Івана Хрестителя, збудованого на честь Констанції. На таблиці, виготовлений угорським скульптором Лайошем Імре і за кошти угорської діяспори у Львові, зображена угорська принцеса Констанція на повен зріст. У 13-му столітті, коли Констанція жила у Львові, вона відкрила першу лікарню, збудувала домініканський монастир. На урочистому відкритті пропам'ятної дошки були присутні державний секретар Угорщини з питань національних меншин Вільмош Собул, представники дипломатичного корпусу Угорщини в Україні і керівництво Львова.

США роблять усе, щоб пришвидшити вступ України до СОТ

КИЇВ. – США роблять усе, щоб пришвидшити переговори з Україною про її вступ до Світової організації торгівлі, заявив Посол США в Україні Карлос Паскуаль 1 червня. Посол сказав, що вже вдалося досягти поступу у питаннях захисту інтелектуальної власности. Тривають переговори щодо ввезення в Україну американської курятини. Україна вже підписала взаємні протоколи про доступ на ринки товарів та послуг з 13-ма країнами з 22-ох необхідних для вступу в СОТ. 28 травня державний секретар Міністерства економіки Валерій П'ятницький повідомив, що США домагаються від України після вступу до СОТ дозволу відкрити на її території філій чужоземних банків та страхових компаній. Він також сказав, що США готові оплатити частину витрат на участь українських військовослужбовців у міжнародному континґенті в Іраку, в традиційному для них порядку, так, як вони це робили у Косово, Боснії, Кувейті. При цьому він зазначив, що США готові піти на такий крок у разі позитивного рішення Верховної Ради й уряду України щодо відсилання українських військових. У травні Рада національної безпеки й оборони України рекомендувала послати українських військових для участи в міжнародному військовому континґенті в Іраку.

В Криму вирішили відродити „Великий шовковий шлях"

СИМФЕРОПОЛЬ. – Президія Верховної Ради Криму вирішила відновити проєкт „Великий шовковий шлях", ініційованому постановою кримського парляменту від 28 травня 1993 року. Таке рішення прийнято „з метою відродження історичної традиції в Криму, розвитку міжреґіональних зв'язків у світлі візити Президента України до країн Середньої та Південно-Східної Азії, підвищення ефективности реклями Криму як курорту міжнародного значення, залучення на півострів туристів з близького та далекого зарубіжжя". Цим же рішенням затверджено склад республіканського комітету „Великий шовковий шлях", який очолив голова ВР АРК Борис Дейч. Перші свідчення про "Великий шовковий шлях" датовані 114 роком до н.е. Це була перша міжнаціональна інфраструктура, що з'єднала Схід і Захід. По всій трасі „Великого шовкового шляху" виникали нові міста, ремесла. Західною столицею „Великого шовкового шляху" був Судак (Сурож, Солдайя), перші відомості про який відносяться до 212 року. Тут починався морський шлях до Европи.

Досліджують процедури митної контролі

КИЇВ. – З 15 червня до 1 грудня у пунктах перепуску на кордонах України триватимуть досліди щодо значного скорочення процедури митної контролі. У всіх пунктах перепуску створюються так звані „зелені коридори", для яких встановлені максимальні обмеження для прикордонно-митної контролі. Так, максимальний час на здійснення прикордонних і митних процедур від початку контролі до її закінчення, без виведення транспортного засобу зі загального потоку руху: для осіб, які йдуть пішки – до 1 хвилини; для легкового авта з трьома пасажирами – 2 хвилини; для мікроавтобуса з дев'ятьма пасажирами – 6 хвилин; для автобуса з 30 пасажирами – 15 хвилин. Якщо таке нововведення себе виправдає, ця технологія стане постійною. У нинішньому році спостерігається збільшення потоку чужоземних туристів в Україну приблизно на 8 відс. порівняно з минулим роком. Найбільше Україну відвідують туристи з Росії – понад 232 тис. осіб, Польщі і Білорусі – понад 78 тис. чоловік, Німеччини – 24 тис., США – 20 тис., Молдови – близько 18 тис., Великобританії – більше 13 тис., що склало приблизно 80 відс. всіх чужоземних туристів, які приїздять до України.

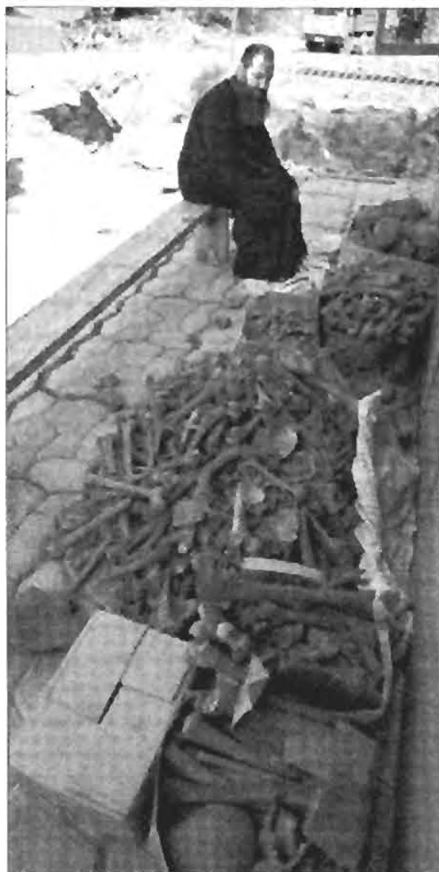
Україна – переїзний шлях для нелеґалів до Европи

УЖГОРОД. – Прикордонники і працівники Служби безпеки України 30 травня затримали у Закарпатській області дві вантажівки, які перевозили 75 громадян Китаю, що нелеґально прибули в Україну. Разом з ними затримані четверо українців, які здійснювали перевезення нелеґалів. А також двоє молодих пастухів закарпатського села Гута допомогли затримати ще кількох нелеґалів з Китаю.

Молоді українські музиканти одержали найвищі нагороди

КИЇВ. –Молоді українські музиканти Олексій Іванченко (18 років, фортепіяно) і Ольга Ворончук (17 років, скрипка) удостоєні найвищих нагород на Міжнародному конкурсі музичних виконавців ім. П'єра Лантьє, що проходив у Парижі з 22 по 27 травня. Український піяніст посів перше місце і одержав „Ґран-прі". Йому також було вручено Спеціяльну нагороду сучасної музики ім. Мішеля Едмона за виконання твору М. Скорика і Другий „Ґран-прі" камерної музики, яке він розділив зі скрипалькою О.Ворончук. Вручення дипломів лавреатам відбулося у посаднику 4-го округу Парижу з участю представників муніципальної влади.

За повідомленнями інформаційних аґентств



Настоятель церкви о. Ахила біля останків, знайдених під фундаментом церкви.



30 травня у Києві під час відновлення Введенської церкви будівельники й археологи виявили останки декількох десятків людей. На фото: археолог Денис Міліцин очищає від ґрунту черепи, знайдені під фундаментом церкви. *Фото УНІАН*

Від редакції: ***на думку істориків та археологів, якою поцікавилася „Свобода", такого типу поховання характерні для масових страт, що їх чинили каральні органи СССР напередодні Другої світової війни.***

Зустрічі і конфлікти у Санкт-Петербурзі

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – В колишній столиці Росії – Санкт–Петербурзі – 30-31 травня відбулось святкування 300-річчя заснування міста, у якому взяли участь делегації понад 40 країн. Місто відвідали провідники 45 держав. Програма свята включала численні концерти з участю кращих артистів світу, виставки, театралізовані видовища, паради.

Президент України Леонід Кучма також був одим із гостей у Санкт-Петербурзі, де зустрічався з деякими провідниками, зокрема з британським прем'єр-міністром Тоні Блейром, який підтримав рішення України взяти участь у міжнародних стабілізаційних силах в Іраку, з німецьким канцлером Ґерґардом Шродером і французьким президентом Жаком Шіраком. З обома провідниками він обговорив розвиток двосторонніх взаємин і перспективи збільшення інвестицій в українську економіку та подякував Ґ. Шродерові і Ж. Шіракові за підтримку європейських устремлінь України.

У дні свята відбулась неофіційна зустріч провідників країн, які входять до СНД, котра, за оцінками преси, була короткою (близько двох годин) і не надто результативною. За підсумками зустрічі була оголошена пресова-конференція 31 травня, на яку прибув лише Президент України Леонід Кучма як нинішній головуючий в СНД. „Такого ще не було, щоб підсумкову прес-конференцію проводила лише одна людина, – зауважила 2 червня російська „Газета". Л. Кучма з'явився зі словами: „У нас повна демократія. Всі вирішили, що я вийду один". Російський часопис „Нєзавісімая газєта" пише, що прес-конференцію з участю усіх президентів було зірвано, тому що В. Путін і його однодумці не захотіли з'являтися перед телекамерами разом із диктатором – президентом Туркменистану Сапармуратом Ніязовим. Л. Кучма обмовився, що „обговорення назрілих проблем відбулося бурхливо". Готувалися, він сказав, до виключно важливої зустрічі восени в Ялті. Л.Кучма додав цікаву фразу: „Ця зустріч повинна стати підсумковою".



Театралізоване видовище на Неві в Санкт-Петербурзі. Фото: УНІАН

Невже кінець СНД? Газета „Комерсант" пише: „Можливо, президент України мав на увазі щось інше, але він нічого більше не пояснив, а тільки сказав, що колеги домовилися підтримати ідею парляментських виборів в Грузії, схвалити скасування економічних санкцій проти Іраку і подовжити тривалість угоди з питань, пов'язаних з відновленням прав особи, національних меншин і народів, які депортуються". Часопис „Врємя новостєй" не без іронії пише, що Л. Кучма за 4 хвилини зумів підвести підсумки „бурхливих дискусій" на зустрічі СНД, яка, на думку газети, фактично провалилася.

Московська газета „Коммерсант" повідомляє, що під час зустрічі СНД Л. Кучма дав інтерв'ю грузинській незалежній телекомпанії „Руставі-2", яке викликало у Грузії політичний скандал. Л. Кучма заявив, що провідники Співдружности ухвалили продовжити на 10 років тривалість дії мандату миротворчих сил СНД, укомплектованих російськими військовослужбовцями. Міністерство закордонних справ Грузії спростувало цю інформацію заявою, що абхазьку проблему на зустрічі взагалі не обговорювали, а лише заслухали інформацію про домовленість президентів Грузії і Росії, згідно з якою продовжено мандат російських миротворців у зоні конфлікту.

Журналісти збиралися звернутися до президента України зі запитаннями, на які він погодився відповісти. Але журналістка з Грузії поскаржилася, що організатори заборонили запитувати у нього. „Ну що ж, якщо ви так вирішили", – сказав Л. Кучма і при повному мовчанні вийшов.

У перші дні червня увагу преси також викликав випадок із делегацією українських депутатів, яка літаком поверталася з Японії. Очолював делегацію голова Верховної Ради Володимир Литвин. Літак приземлився у Хабаровську, щоб узяти пальне, але затримався, тому що пальне виявилось недоброякісним.

„Літак з українською делегацією міг упасти неподалік Хабаровська. Новий українсько-російський політичний скандал спровокували авіятори", – пише „Россиjская газета". Автор статті цитує висловлювання В. Литвина: „Після Року України в Росії, під час Року Росії в Україні подібний інцидент – небезпечний симптом, який демонструє, що росіяни не поважають українських керівників".

Російський часопис „Ізвєстія" стверджує: „Якщо факт заправки некондиційним гасом підтвердиться, то це означатиме, що група українських парляментаріїв перебувала на волосині від загибелі, причому з вини працівників російського аеропорту". Про цей випадок 31 травня повідомила також московська газета „Коммерсант". Виліт літака з некондиційним пальним міг призвести до сумних наслідків. Подібне сталося в 1997 році в Іркутську, де розбився літак „Руслан", заправлений гасом, у якому було мало речовини, що запобігає замерзанню.

Випадок на Далекому Сході став неприємним додатком до святкових днів у Росії.

Л. Хм.

Друга...

(Закінчення зі стор. 1)

гравцем. У її енергетичному секторі багато гравців. „Транснєфть" – трубопровідна компанія. Вона прагне монопольної контролі над трубопровідною системою. Така монополія є джерелом її прибутків.

Нафтопровід Одеса-Броди загрожує зруйнувати частину цієї монопольної контролі. Тому не дивно, що „Транснєфть" виступає проти здійснення проєкту Одеса-Броди".

Виступаючи проти української труби, „Транснєфть" проливає крокодилячі сльози з приводу цієї досі недіючої транспортної системи і разом з російською нафтовою компанією ТНК люб'язно пропонує частинно заповнити трубу, але в протилежному напрямі – на південь, до Одеси, щоб звідти перевозити її танкерами через вже і так переповнений Босфор на захід.



Посол США в Україні Карлос Паскуаль Фото: архів „Свободи"

Такий „реверс" дасть Україні трохи грошей за транзит, але призведе країни Европейського союзу до пошуків інших шляхів транспорту нафти. А тоді „Транснєфть" і ТНК зможуть припинити постачання нафти через український нафтопровід і він знову буде порожній. Конкурент монополіста зникає.

„Уряд України, „Нафтогаз" і „УкрТрансНафта", – заявив недипломатично дипломат Паскуаль, – повинні продемонструвати конкретні докази своєї рішучости реалізувати проєкт Одеса-Броди. Щоразу, коли Україна фліртує з новою пропозицією реверсувати трубопровід і почати експлуатацію в режимі Броди-Одеса, Україна сама собі шкодить".

Американський посол навіть порадив українцям, як розіграти партію з різними російськими енергетичними гравцями: запропонувати іншій російській компанії, ЮКОС, піти наземним шляхом до Словаччини й Німеччини, користуючись ще совєтською трубою „Дружба", до Бродів, а далі через вже існуючі і майбутні гілки – на захід. Це, доводив він, можна здійснити через почергове помпування російської й каспійської нафти – те, що нафтяри називають „batching". Російська нафта сірчана, а каспійська легка, або „солодка" і дорожча, а тому змішувати їх не корисно. Але через трубопровід можна пропустити одну чергу російської, а тоді другу чергу, або „batch", каспійської.

І тут Посол Паскуаль у своєму виступі на київській енергетичній конференції 28 травня ужив таку пишну фразу: „Одеса-Броди не є антиросійським проєктом. Він – проукраїнський".

З цим явно не згідний посол Росії Віктор Черномирдін, який в російських енергетичних справах не новичок. Він десятиріччями працював в цій „кухні" і очолював „приватну" фірму-монстра „Газпром", половина акцій якої належить урядові Росії. Коли посли США, Німеччини і Польщі виступили проти „реверсу" труби Одеса-Броди, Черномирдін заявив, що вони втручаються в суверенні справи України!

А тим часом Україну тягнуть то в одну, то в іншу сторону, як якусь Анголу або Нікарагуа в період холодної війни. В одній газеті з'являється стаття про те, що Україна не користає зі свого дорогого нафтопроводу, що Европа не зацікавлена продовжити його, тоді коли щедрі росіяни вже тепер дають Україні можливість заробити трохи долярів, прийнявши нафту у реверсному напрямі, на південь. В іншій – що зацікавлення українською трубою в Европи є, і що Україні треба визначитись.

А є ще й інші курйози. Наприклад, серйозний тижневик „Дєловая століца", за яким стоїть (чи „стояв", бо в Україні дуже важко сказати, хто є власником чого: вчора цей, а завтра той) російська нафтова компанія „Лукойл", минулого тижня дуже позитивно написав про шанси труби Одеса-Броди як частину системи передання каспійської нафти до Чехії й південної Німеччини. А вже через тиждень ця газета подала читачам трохи іншу аналізу ситуації: це правда, що згодом через українську трубу можна плідно подавати каспійську нафту до ЕС, але ж існує можливість заробляти гроші від „Транснєфті" вже тепер, пустивши нафту на південь.

Надто тут йдеться про транспорт нафти компанії ТНК, яка стає партнером світового „бренду", компанії „Бритиш Петролюм" (БП). Значить, протягом тижня „піарщики" „Транснєфті" і ТНК солідно попрацювали і з редакторами „Дєлової століци".

Боротьба, як казали революціонери Мозамбіку, триває. Україну тягнуть то на схід, то на захід. При чому Европейський союз підкреслює, що Україна сама має вирішити, де її інтереси.

Як сказав газеті „Дзеркало тижня" один з керівників енергетичних справ Европейської Комісії, „гадаю, в Україні є досить розумних людей, які мають чітке уявлення про справжні інтереси вашої країни".

Хотілося б, щоб цей европейський чиновник мав рацію. Але битись об заклад за це я ще не збираюсь.

АМЕРИКА І СВІТ

Затримано звинуваченого у підкладенні бомби в 1996 році

МИРФІ, Н.К. – Ранком 1 червня затримано 36 річного Еріка Роберта Рудольфа біля смітника харчової крамниці. Е. Рудольфа працівники Федерального бюра розвідувань (FBI) розшукують вже впродовж багатьох років. Його звинувачують у підкладенні бомби в парку Олімпійських ігор в Атланті 1996 року, де загинула одна жінка, а понад 100 осіб було поранено. Крім того, його підозрівають у підірванні двох будинків, де приміщувались клініки абортів – одну в Бірмінгемі, Ала., де загинув один поліцай, іншу в Атланті, а також в нападі на нічний клюб „Ґей'с" у цьому ж місті. Державні правоохоронні органи 2 червня вирішили, що Еріка Рудольфа судитимуть спочатку у Бірмінгемі за знищення клініки абортів та загибель поліцая.

Відзначають ювілей коронації Єлизавети II

СИДНЕЙ, Австралія.– 2 червня в країні відбулися урочистості з нагоди 50-ої річниці коронації королеви Єлизавети II. Королева залишається в Австралії, яка є колишньою британською колонією, головою держави. В самій Британії роковини коронації відзначено спеціяльною урочистою відправою у Вестмінстерському аббатстві в Лондоні. До королеви, її чоловіка герцога Единбурзького і ще 16 членів королівської родини долучилися британський прем'єр Тоні Блер та чужоземні гості. Єлизавета II стала королевою у лютому 1952 року, після смерти її батька, короля Юрія VI, але її офіційна коронація відбулася в червні 1953 року.

Зміни у правилах ЗМІ

ВАШІНҐТОН. – Реґуляційний орган засобів масової інформації США – Федеральна Комунікаційна комісія (FCC) – затвердила 2 червня широкі зміни до правил, які визначають власність і володіння американськими ЗМІ. Нові правила дозволять мовникам володіти більшою кількістю телестанцій, тож максимальна авдиторія, яку вони можуть осягати, зростає з 35 до 45 відсотків глядачів. Правила також дозволяють більше володіння телебачення, радіо та газет одними і тими самими власниками на одному ринку. Раніше на те, аби різні типи ЗМІ в одному реґіоні концентрувалися в одних руках, було накладено дуже жорсткі обмеження. У Федеральній Комунікаційній комісії, яка складається з п'яти членів та визначає правила реґулювання американського ринку ЗМІ, не може бути понад трьох представників однієї партії. Цього разу результат голосування – три до двох. Республіканці голосували за зміни, а демократи – проти. Єдине, на чому погоджуються обидві сторони – що це найзначущі зміни в американській медія-галузі протягом останніх десятиліть. Ці зміни підтримали найбільші медіякомпанії, які твердять, що медіяляндшафт вже змінено кабельним телебаченням та інтернетом. Вони також кажуть, що нові правила є просто приведенням старих у відповідність до сучасного світу. Однак опонентів цих заходів – багато. Поміж ними – невеликі мовники, газети, етнічні меншості та групи захисників прав споживачів. За їхніми твердженнями, зміни означатимуть зосередження більшої влади в руках кількох титанів медія-індустрії.

Т. Блейр відвідав Ірак

БАСРА, Ірак. – Британський прем'єр-міністер Тоні Блейр 29 травня вперше відвідав Ірак після завершення війни. Його літак приземлився в місті Басра, де він виступив перед британськими військами і подякував їм за участь у поваленні режиму Садама Гусейна. "Я знаю, що вдома було багато суперечок довкола мудрости мого рішення віддати наказ до дій, але можу запевнити вас в одному: у Британії ніхто не має жодних сумнівів у вашому професіоналізмі, у вашій мужності і посвяті – і не лише в тому, як ви перемогли у війні, що було надзвичайно, але і в тому, як ви запроваджуєте мир, що є блискуче". Британський прем'єр сказав також, що війна в Іраку змінила атмосферу на Близькому Сході. За словами Т. Блейра, кінець режиму Садама Гусейна розчистив шлях для поступу в мирному процесі між палестинцями та ізраїльтянами. Т. Блейр зустрічався також з британськими посадовцями, місцевим населенням та військовими представниками, щоб оцінити поступ у відбудові країни.

Остання подорож французького „Конкорду"

НЬЮ-ЙОРК. – Літак „Конкорд" компанії „Ейр Франс" здійснив 31 травня свій останній комерційний лет під номером 001 з Нью-Йорку до Парижу. Літак подолав відстань з летовища ім. Джона Кенеді в Нью-Йорку до паризького летовища ім. Шарля де Голя за 4 години. Обидві компанії, які мають надзвукові літаки – „Ейр Франс" і „Британські авіолінії" – на початку цього року вирішили припинити їх використання через надто високу вартість і зменшення кількости пасажирських перевезень. „Конкорди" Британських авіоліній літатимуть ще до жовтня.

Путін – проти кордонів в Европі та за тіснішу співпрацю

САНКТ ПЕТЕРБУРҐ. – Президент Росії Володимир Путін, який приймав у себе світових провідників з нагоди святкування 300-річчя Петербургу, заявив, що після розширення Европейського союзу до російських кордонів росіяни можуть відчути себе відрізаними за новою берлінською стіною, якщо їм не дозволять безвізового проїзду до Европейського союзу. Таку заяву російський президент зробив на зустрічі з провідниками ЕС, які зібрались в Санкт-Петербурзі. Після зустрічі В. Путін заявив про важливі кроки в напрямку тіснішої співпраці. Заклик президента В. Путіна безвізового проїзду до країн Европейського союзу отримав негайну підтримку з боку президента Франції Жака Ширака, який, разом з президентом Росії, виступав проти війни в Іраку, а також керівника Еврокомісії Романо Проді. Однак, британський прем'єр-міністер Тоні Блейр вказав, що передусім треба вирішити питання боротьби зі злочинністю та інші проблеми.

Серджіо Віейра де Мело – новий представник ООН в Іраку

НЬЮ-ЙОРК. – Новопризначений представник ООН в Іраку Серджіо Віейра де Мело заявив, що США чітко не уявляють ефективних способів політичного вреґулювання в цій країні. Він скритикував американців за невизначеність їхньої політики. С. Віейру де Мела, який невдовзі відбуде до Багдаду, призначила Рада безпеки згідно з резолюцією, яка надала широкі повноваження коаліційним силам. С. Віейра де Мело заявив, що владу в Іраку потрібно якомога швидше передати іракцям: „Ми не можемо за них керувати їхньою країною". Він додав, що вояки зовсім не обов'язково є вправними поліцейськими, і що ООН має вдосталь досвіду у відновленні ладу в Косово та в Східньому Тиморі. Представник ООН визнав, що його роля не є чітко визначеною, однак сказав, що конструктивно аналізуватиме ситуацію в Іраку.

Мир у Чечні поки не настав

ҐРОЗНИЙ, Чечня. – Проросійська адміністрація Чечні 3 червня оголосила про винагороду тому, хто надасть інформацію, що приведе до арешту провідника руху за незалежність Чечні Аслана Масхадова. Речник адміністрації не сказав, скільки саме грошей запропоновано як винагороду. Однак він сказав, що цієї суми буде досить, аби забезпечити життя людини, яка отримає її, її дітей та онуків. Адміністрація вирішила оголосити про винагороду, оскільки служби безпеки та інші органи російської влади нічого не роблять, аби спіймати А. Масхадова. А. Масхадов був обраний президентом Чечні на виборах 1996 року.

За матеріялами ЗМІ

Семиденна...

(Закінчення зі стор. 1)

Азії, Латинської Америки, Африки та арабського світу та під час переговорів з ними, що тривали у перший день зустрічі, порушив питання послаблення боргового тягаря для бідніших країн, забезпечення їх дешевими медикаментами та сільськогосподарськими субсидіями. Керівники „Великої сімки" та Росії також намагалися подолати розбіжності, викликані американо-британським втручанням в Ірак.

Першу після війни в Іраку зустріч президентів Жака Ширака і Дж. Буша оглядачі описали як прохолодну. „Коротке рукостискання і вимушена посмішка" Дж. Ширака, як пишуть кореспонденти, відрізнялися від більш теплих вітань французьким президентом інших учасників форуму.

3 червня в Авіяні завершився останній, третій день праці „Великої сімки" і Росії. Одним із головних вислідів зустрічі стало поновлення діялогу між провідниками великих індустріяльних держав, що був перервався під час іракської кризи. Сам факт зустрічі глав економічно розвинених країн світу додасть оптимізму інвесторам.

Провідники „Великої сімки" і Росії закликали до якнайшвидшого створення нового стабільного і суверенного Іраку, мирного вреґулювання на Близькому Сході, боротьби з тероризмом та дотримання прав людини в Зімбабве.

Впродовж попереднього дня, 2 червня, учасники зустрічі обговорювали стан світової економіки та проблему поширення зброї масового знищення. Тим часом ввечорі того ж дня у швайцарській Женеві спалахнули нові сутички між демонстрантами, які протестують проти зустрічі, та спеціяльними загонами поліції. Поліцейські використовували сльозогінний ґаз, світлошумові ґранати, ґумові кулі та водомети, тоді як учасники протестів кидали каміння. Низку людей заарештовано.

Перед своєю участю у зустрічі 1 і 2 червня в Франції Президент Буш приєднався до зібрання провідників світу 30-31 травня в Санкт-Петербурзі та був гостем президента Росії Володимира Путіна з нагоди святкування 300-річчя міста. Обидва державні мужі провели розмови у намаганні залагодити розбіжності, викликані опозицією Росії щодо збройного втручання в Ірак. Після годинної зустрічі В. Путін зазначив, що альтернативи співпраці між двома країнами немає. Президент Дж. Буш назвав російського керівника „мій добрий друг Владімір", і сказав, що події в Іраку мають лише зміцнити, а не послабити їхні взаємини. Вони обмінялися грамотами про ратифікацію договору щодо скорочення наступальних потенціялів. Крім того, Дж. Буш закликав єднатись проти тероризму.

День до того, 31 травня, в перший день своєї поїздки Президент Дж. Буш прибув до Кракова у Польщі. Промовляючи там, Дж. Буш закликав міжнародну спільноту єднатись у боротьбі з тероризмом і зброєю масового знищення. Цього разу, сказав він, нема часу для поділів у великому союзі, який захищає свободу.

Президент США звернувся до польського народу і подякував за підтримку війни в Іраку. Він також наголосив на відсутності конфлікту між членством в об'єднаній Европі і дружбою зі США. Президент Буш також і там пообіцяв зробити все, що від нього залежить, для досягнення мирної угоди між Ізраїлем та палестинцями. Під час візити до Польщі Президент Дж. Буш відвідав колишній концентраційний табір Освєнцім та сказав, що цивілізований світ ніколи не забуде те, що там сталось.

Президент Джордж Буш, який досі ніколи раніше не приділяв такої уваги вирішенню близькосхідніх проблем, під час своєї однотижневої поїздки країнами Европи та Близького Сходу повсякчасно підкреслював спільну боротьбу з тероризмом, яка, на його думку, допоможе у здійсненні замирення на Близькому Сході.

Х.В.–Ф.

„Реформа" Л. Кучми – відволікання уваги

ПАРСИПАНІ, Н. ДЖ. – В Україні триває „всенародне обговорення" змін, які запропонував внести до Конституції Президент України Леонід Кучма. В обговоренні вже взяли участь 9,376,530 громадян, з яких 4, 802,849 підтримують, без жодних пропозицій, президентський проєкт. Такі підсумки всенародного обговорення змін до Конституції оприлюднив 27 травня міністер юстиції Олександер Лавринович, який зазначив, що збори громадян проходили без глибокого обговорення, а ті, хто висловив свої пропозиції, не підтримали запровадження двопалатного парламенту, референдумів прямої дії і одночасних виборів президента, Верховної Ради та місцевих рад.

Із загальної кількости громадян, які взяли участь у всенародному обговоренні, не підтримують проєкт змін до Конституції, ініційований Л. Кучмою, 478,399 громадян; підтримують проєкт змін без пропозицій – 4,802,849 громадян; підтримують проєкт змін з пропозиціями – 4,095, 282 громадян. Отже, 4,8 мільйона українців мовчки підтримали кучмівську „Конституцію-2". Кожний десятий українець, або кожний восьмий виборець підписався, що не має нічого проти законопроєкту президента. Тепер Л. Кучма може сказати: „За мною народ". Водночас міністер юстиції О. Лавринович скептично сприйняв ці 4,8 мільйона голосів. Так само, як і голоси 478,399 громадян, які без жодних застережень відкинули все, запропоноване Л. Кучмою.

Якщо сказати стисло, то в українцях живе потяг до зменшення числа депутатів, які у них, очевидно, асоціюються з чиновництвом і за затвердження нових причин, через які парламент можна розганяти. А також за посилення ролі прем'єра, проти прямого референдуму і одночасних виборів.

Отже, народ підтримав Кучму:

а) у зменшенні складу нижньої палати Верховної Ради до 300 депутатів;

б) у порядку формування Палати реґіонів по три депутати з кожної області.

Але, визнаючи правила формування Палати реґіонів, народ висловився проти розподілу парламенту на дві палати. О. Лавринович пояснив це відсутністю юридичної освіти у громадян, бажання яких суперечать одне одному. Друга пропозиція Л. Кучми, яка викликала супротив у опозиції, теж не підтримана народом. Ідеться про надання референдумові права прямої дії. Отже, не підтримують ідею прийняття законів України на всеукраїнському референдумі 114,977 осіб; підтримують – 38,573.

Громадяни також відхилили пропозицію Л. Кучми про одночасні вибори президента і парляменту. Звідси зрозуміло, що не має прихильників і збільшення терміну дії Верховної Ради до 5 років. Люди також проти того, щоб у місцевих радах засідали по 5 років.

Народ висловився проти надання президентові права здійснювати переведення суддів та призначення керівників судів. У громадян є претензії і до реформ у самій суддівській системі: вони не хочуть, щоб судді Верховного і Конституційного судів залишалися на посаді до 75 років, щоб члени Конституційного суду мали можливість повторно обиратися.

Загалом, як повідомив О. Лавринович, всенародне обговорення дало негативний вердикт 14 статтям пропозицій Л. Кучми і підтримало 22 його ідеї. Окрім зменшення числа депутатів, народ солідарний з Л. Кучмою у затвердженні нових причин, через які депутата позбавлятимуть мандату: вихід із фракції, за списком якої його було обрано в парламент, відсутність депутата на сесії протягом 20 пленарних днів без поважної причини та небажання за 20 днів відмовитися від попередньої роботи. Сподобалися учасникам референдуму нові причини для розпуску парламенту: якщо не створено більшости через місяць після її розвалу; якщо за два місяці після відставки Кабміну не зформовано новий уряд; якщо до 1 грудня не затверджено бюджет на наступний рік. Українці висловилися проти повноважень президента до призначення чотирьох міністрів-силовиків та керівників СБУ, податкової адміністрації, Держмитниці та Держкордону. Сподобалася пропозиція, що кандидатуру прем'єра президентові подає створена в парламенті більшість.

Звісно, результат всенародного обговорення назвати виявом реальних настроїв у суспільстві важко. І не тільки тому, що представлена позиція тільки тих, хто не полінувався і висловився, або тих, хто був „доставлений" на збори. Однак, у будь-якому разі, саме ці цифри оприлюднені як офіційні.

Політичний оглядач Михайло Свистович (*„Майдан", 26 травня*) вважає, що президентське оточення затіяло гру у референдум з відомим заздалегідь підсумком лише з однією метою – відвернути опозицію від підготування до президентських виборів, формування структур, боротьби з владою на місцях, вирішення болючих проблем, втягнувши у виснажливе, непотрібне і пустопорожнє обговорення того, чого ніколи не буде. Це крок відчаю збанкрутілої влади, що, тонучи, хапається за будь-який предмет. Л. Кучма, пише він, вже заявив, що порушувати Конституцію не збирається, і що референдум відбудеться після внесення парляментом змін до Конституції. Наслідком цих дій може стати міжнародна ізоляція України, оскільки цивілізований світ ніколи не схвалить відверто протизаконної зміни системи влади. Тому опозиції слід вийти з окопів оборони і, абстрагуючись від ініціятив Л. Кучми, продовжувати робити те, що робили й до того. Сподіватися довести Л. Кучмі, що народ не підтримує його ініціятиви – це те саме, що намагатися пробити головою бетонну стіну, сказав він. М. Свистович пропонує дати коротке й зрозуміле для кожного громадянина послання з кількома тезами:

1. Ініціятиви Л. Кучми насправді спрямовані не на покращення функціонування системи влади, а є лише спробою продовжити своє перебування при владі.

2. Зазначити, що Л. Кучма має рацію, що виборчі кампанії не найкращим чином відбиваються на житті країни, але це є суто український феномен, який створив сам Л. Кучма. У жодній демократичній країні вибори не заважають економіці. В жодній країні немає такого, щоб всі вибори проходили в один рік. Всі вони розділені досить довгим періодом часу.

3. У більшості країн панує парляментська система, де президенту відводяться суто представницькі функції, а в багатьох країнах президента зовсім немає. Л. Кучма пропонує гібрид двох систем, чого немає ніде у світі. Досвід інших країн довів, що держава може успішно розвиватись і при президентській, і при парляментсько-президентській, і при парляментській системі влади. Головним є не система влади, а те, хто цю владу очолює.

4. Двопалатний парлямент має сенс лише у федеративних державах, більшість унітарних европейських держав живуть з однопалатним парляментом. В тих же державах, де є дві палати, такий парлямент є наслідком історичних обставин, коли до нижньої палати обирались представники від народу, а верхню формувала аристократія.

Такі дії опозиції закладуть у народі стійке несприйняття реформ, запропонованих владою, і тоді, якщо Л. Кучма все ж спробує змінити систему влади в обхід Конституції, набагато легше буде підняти народ на протест під гаслом, аналогічним назві опозиційної кампанії.

„Сподіватись на позитивні зміни у системі влади нинішньою підконтрольною їй парляментською більшістю було в наївним", – вважає М. Свистович.

Л. Хмельковський

Нью-Йорк...

(Закінчення зі стор. 1)

„Нью-Йорк Таймс" не єдина газета, що перевіряє журналістичне минуле Джейсона Блейра. Керівництво щоденника „Бостон Ґлоб", де він свого часу працював, повідомило, що також перевірятиме всі статті, котрі він для неї написав. Крім того, Томас Кункел, декан журналістичного факультету Мериленського університету, де вчився Джейсон Блейр, повідомив, що школа перевірить всі статті писані ним для шкільної газети та інформаційної служби „Capital News Service", де працюють студенти журналістики згаданої школи.

Заподіяна Джеймсом Блейром шкода газеті „Нью-Йорк Таймс", на думку аналітиків, посилила публічний скептицизм щодо преси. Речниця „Нью-Йорк Таймсу" підтвердила, що всі свої зусилля редакція тепер скерує на те, щоб втримати свій престиж і довір'я з боку читачів.

Треба, однак, підкреслити, що Джейсон Блейр не був першим і не останнім журналістом, який обдурював читачів. Вже в 1890 році ньюйоркські видавці Джосеф Пуліцер і Вілям Рандолф Герст почали задля сенсаційности вигадувати події, щоб люди купували їхні газети. У 1930-их роках Волтер Дюранте, совєтський кореспондент „Нью Йорк Таймсу", іґнорує жорстокість Сталінського режиму та пише, що в Україні ніхто не голодує, коли насправді там мільйони вмирали з голоду. В 1964 році „Таймс" містить серію статтей про 400-членну банду в Гарлемі, названу „Кровними братами", котрої завданням, як писалося, було „вчитися вбивати і калічити" білих людей. Кілька років пізніше „Таймс" визнає, що переказ був „гіперболою вищого ступеня".

У 1972 році газета „Сан-Франціско Екзамінер" опублікувала ряд повідомлень про підпільні подорожі в Китаї журналіста Боба Патерсона, пізніше з'ясувується, що Б. Патерсон ніколи навіть не виїздив з Гонґ-Конґу. У 1976 році „Нью-Йорк Магазін" приголомшує Америку розповіддю про бруклинського танцюриста Вінсента, котрий нібито став прикладом для Джона Треволти у фільмі „Сатердей Найт Фівер", – опісля, в 1997 році, автор Ник Когн зізнався, що зфабрикував статтю. 1980 року кореспондент газети „Вашінґтон Пост" Джанет Кукі написала емоційну статтю про 8-річного наркомана „Джімі", за котру отримала нагороду Пуліцера наступного року, а через два дні після її отримання зізналася, що „Джімі" не існує. У квітні 1983 року відомий німецький журнал „Штерн" повідомив про своє придбання щоденників Адольфа Гітлера та вмістив уривки. Інші видання – „Лондонський недільний Таймс" і „Нюзвік" повідомляють своїх читачів про цю подію, а на початку травня довідуються, що щоденники були цілковитим обманом.

1985 року Р. Фостер Вінанс, репортер газети „Вол-Стріт Джорнал", визнаний винним у поданні інформації, котра наступного дня появилася у згаданому виданні, щоб напередодні заробити гроші на біржі. 1997 року колишнього редактора журналу „Нюзвік" Мейнарда Паркера критикують за його спекулювання щодо автора книжки „Праймарі Колорс", коли він знав, що книжку написав Джо Клайн, тоді один із його кореспондентів. 1998 року 25-річного автора у журналі „Де Ню Репаблік" Стефана Ґлеса звільняють з праці після того, як дізналися, що він вигадав все або частинно в 27 із 41 статті, котрі він написав до журналу.

Кілька років до того Рут Шаліт, інший автор згаданого журналу, призналася до плягіяту уривків і вигадування „фактажу". Того ж року Майк Барнікл, оглядач газети „Бостон Ґлоб", резиґнує, бо присвоював матеріяли інших авторів, а два місяці перед тим звільнено з праці в тійже газеті Патришію Смит за вигадування постатей та діялогу. 2003 року двох репортерів газети „Де Салт Лейк Трібюн" звільнено з праці за те, що поділили між собою 20,000 дол., отриманих від „Нешинал Енкваєрер" за допомогу у надрукуванні статті 2 липня 2002 року, котра буцімто вказувала, що родина Елізабет Смарт була заанґажована у статевій злочинній групі.

Х. В.-Ф.

Український Конгресовий Комітет Америки (УККА) продовжує кампанію для відкликання нагороди Пуліцера, яку одержав Волтер Дюранті. „The New York Times" шукає інформацій, пов'язаних з репортажами Джейсона Блера, в той самий час замовчуючи та іґноруючи власну історію з Волтером Дюранті.

Просимо сконтактуватися з „The New York Times" і висловити незадоволення української громади з приводу заперечувальника голодомору-геноциду Волтера Дюранті, який і досі залишається серед шанованих лавреатів нагороди Пуліцера, а також щодо співучасти у цьому „The New York Times" та покриття його брехні.

Просимо висилати листи електронною поштою на адресу: retrace@nytimes.com. Ми пропонуємо такий текст: „All the news that is fit to print... From Duranty to Blair? Revoke Walter Duranty's Pulitzer Prize!"

За подальшими інформаціями прошу звернутися на тел. (212) 228-4860 (УККА) або (202) 547-0018 (УНІС).

Михайло Савків,
президент УККА

Ми і наше довкілля

XX сторіччя накидало людству під ноги стільки терня, що наш світ, мабуть, ще довго буде кульгати. І далеко не всі успадковані від минулого проблеми розв'язуються легко і просто. Зокрема екологічні. Ми нібито знаємо, що вони „десь близько" існують, однак дуже рідко розглядаємо і наше власне, і суспільне життя в екологічному контексті – він не такий очевидний, як, скажімо, контекст соціяльно-економічний. Здобування, кажучи узагальнено, „хліба насущного" поглинає майже всі наші сили, і до цього щоденного кола обов'язків і клопотів ми звикаємо як до найближчого і найважливішого. А тим часом є ще ближчі і ще важливіші речі. Наприклад, повітря, вода, ліси, взагалі рослинний світ, який величезною мірою оберігає і полегшує наше життя і щодо якого ми, як не дивно, не виказуємо належної вдячности.

Екологічні проблеми – подвійно небезпечні. Крім того, що вони безпосередніші і невідворотніші, ніж усі інші, небезпечним є саме їхній психологічний аспект. Людство бореться з явним злом – війнами, тероризмом, бідністю, голодом, хворобами. Дисгармонія, дисбаланс в довкіллі сприймається не як конкретне зло, а як окремі недотягнення, з якими згодом, після всього невідкладного, можна буде дати раду. А тим часом і це „невідкладне" вимагає не все менших, а все більших зусиль і все довшого часу. Досить згадати, що кількість хворих на АІДС у світі вже перевищує 100 мільйонів осіб, а понад 40 тисяч дітей щодня вмирає від недоїдання. У матеріяльному рівні життя панує велика різниця між багатими і бідними країнами: 80 відсотків світового споживання припадає на 20 відсотків багатої частини населення людства. А там, де закорінюються злидні, годі чекати високої культури, розвинутої і відповідальної суспільної свідомости. Саме в бідних країнах швидко зростає кількість населення, прирікаючи себе на напівголодне існування. Саме владні верхівки відсталих країн, намагаючись за будь-яку ціну наздогнати сильні держави, по-варварськи ставляться до природи, до доленосних ресурсів своєї землі. Саме з цієї останньої причини походить українська і всесвітня трагедія Чорнобилю, а сьогодні з совєтських часів продовжує висіти над Україною, немов Дамоклів меч, Київське море, яке смертельно загрожує Дніпрові, життєдайній артерії української землі.

Отож екологія давно вимагає першочергової уваги й іншого, набагато вищого рівня розуміння завдань, котрі стоять перед людством. Оскільки йдеться про прояснення свідомости людини, поглиблення її духовности, то не випадково слово в цій ділянці бере Церква. Від 15 до 18 травня у польському місті Вроцлаві відбувалася міжнародна конференція на тему „Формування відповідальности за створіння та збалансований розвиток", організована Радою єпископських конференцій Европи. В ній взяло участь 60 делеґатів з 22 країн, в тому числі представники Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви. Мова йшла про „екологічне навернення" з допомогою спеціяльно орієнтованої освіти і пробудження відповідних внутрішніх переконань, „екологічного сумління". „Формування екологічної відповідальности має стати одним з пріоритетів євангелізації", – підкреслив у своєму виступі генеральний секретар Ради єпископських конференцій Европи Алдо Джордано. Учасники конференції констатували, що найважливішим місцем екологічного виховання є родина, де закладається фундамент життєвої поведінки людини; що мир між людьми неможливий без миру з природою, тому захист довкілля є центральним полем превентивної політики миру; і що формування гльобальної свідомости відповідальности за Землю дасть великий шанс для збалансованого розвитку людських суспільств. Певна річ, ці великі істини переможуть, коли матимуть активну підтримку в маштабах всього світу.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про початки зла

Минулого тижня, слухаючи новинки у телебаченні, як завжди, на каналі „СНН", почула дивовижне ствердження одного з іракських релігійних провідників що, мовляв, „усе зло розпочалося з часом, коли жінки поголовно почали носити штани".

Я не вспіла вхопити прізвища цього „достойника", але захопила вповні його дивне міркування і, трохи посміявшись в душі над ним, почала роздумувати над тим твердженням.

Розуміється, не могла ніяк знайти доказів, що справді „усе зло" розпочалося у світі із присвоєнням, як частини одягу, штанів серед великої кількости жінок, але мусіла признати правду, що штани стали дуже і дуже популярні серед жіноцтва західньої частини земної півкулі. Не відомо, однак, чи ця популярність змінила політичні настрої світу.

Хто був творцем цієї моди, також мені не відомо – але, пригадуючи часи перед Другою Світовою війною, можу з цілковитою певністю ствердити, що в тих вже „історичних часах" жінки ніяк не уважали штани за свій щоденний одяг, а уживали їх хіба до спортів, передусім лещатарства і їзди верхи.

Не можу також пригадати, щоб моя мати, відома із своїх „поступових" поглядів і жрекиня еманципації в Галичині, коли-небудь, крім лещатарства, носила штани, а вже ніяк це не було навіть до подумання, щоб штани були частиною гардероби бабуні.

Отже, ці штани, що сьогодні нам усім жінкам, незалежно навіть від віку, служать на щодень і на свято, опанували жіночий світ Заходу щойно після Другої світової війни?

Либонь, що так, бо коли викликую перед очами картини із воєнного лихоліття, не бачу ніяких штанів серед жіночого населення. Навіть коли штани показалися такими зручними жінкам у невигодах життя – не пригадую, щоб були вони у мене в часі утечі, пересиджування в пивницях під час летунських налетів чи довгих мандрівок пішком на Захід. Значить, таки в останні десятиріччя штани запанували, як частина гардероби у жінок. Тепер вони стоять на рівні з іншим одягом і на усіх життєвих оказіях, як звичайна частина гардероби.

Та й усюди вони дозволені як вже самозрозумілий і практичний одяг. Спокійно можна в штанях іти до церкви на Богослужбу, спокійно іти в них до св. Причастя, спокійно вдягати їх на кожну святкову нагоду, концерт, оперу, на весілля (не бачила я ще, однак, молодої у штанах!), прийняття – що їх доводиться відвідувати. І цей звичай сьогоднішньої моди іде так далеко, що бачимо дружину президента, як крокує з ним поруч у штанах, чи відомих провідниць із політичного американського життя в таких же штанях, як промовляють з трибуни або беруть участь у політичних зібраннях.

Немає також прийняття, офіційного чи приватного, на якому ми б не бачили тепер жінок в штанях, і ніхто тому не дивується, ані не бере їм це за брак доброї поведінки чи порушення прийнятих звичаїв.

Але... погляньте на фотокартинки перед Другою світовою війною чи навіть перші роки після неї. Скільки жінок побачите на них у штанях? Таких майже немає... Але зло існувало від початку віків, незважаючи на твердження іракських релігійних провідників.

О–КА

Відповідь, якої не можна визнати „належним розглядом" питання

Спонуканий сумним ювілеєм – 70-річчя Великого голоду в Україні 1932-33 років, я звернувся до Ради в справі Пуліцерівської нагороди з вимогою скасувати рішення про присудження цієї нагороди колишньому московському кореспондентові тижневика „Нью-Йорк Таймс" Волтерові Дюранті, оскільки він у своїх репортажах безсоромно, на догоду Москві, зфальсифікував тогочасну дійсність в Україні, впевняючи своїх читачів і цілий Захід, що в Україні нема ніякого голоду – в той час, коли там голодовою смертю вмирали мільйони людей. Ось яку відповідь, датовану днем 12 лютого цього року, я одержав від адміністратора Ради:

„Дорогий Пане Волянський! Ваш лист з датою 7 лютого 2003 року до Ради Пуліцерівської нагороди у справі Волтера Дюранті, журналіста „Нью-Йорк таймсу", і вручення йому нагороди Пуліцера в 1932 році ми належним чином розглянули. Мій попередник на посаді адміністратора каже, що скарги з приводу нагородження п. Дюранті надходили час від часу протягом багатьох років. Однак до сьогоднішнього дня члени Комісії Пуліцерівської нагороди не вважали, що вони мають право змінити рішення своїх попередників 70-літньої давности.

У Вашому листі Ви стверджуєте, що п. Дюранте знехтував фактом голоду в 1932 і 1933 роках. Можливо, для Вас буде корисно знати, що, всупереч деяким уявленням, п. Дюранті дістав нагороду за специфічні репортажі попереднього, тобто 1931 року. Сіґ Ґіслер, адміністратор".

Цю відповідь я не вважаю результатом „належного розгляду" моєї вимоги щодо скасування Пуліцерівської нагороди для Волтера Дюранті за його дезінформаційну діяльність в СРСР. Не має великого значення, що цієї нагороди він був удостоєний за публікації 1931 року. Але саму нагороду він одержав у 1932 році, коли Україна вже входила в голодову трагедію. Також незаперечним фактом є те, що В. Дюранті у своїх дальших, „післяпуліцерівських" репортажах з СРСР свідомо замовчував голод в Україні. І це не мало б залишатися непоміченим з боку Ради в питаннях нагороди, коли б її провідники і члени відчували моральну відповідальність за те, що високу честь віддали безчесній людині. Це все одно, що нагородити Нобелівською премією миру того державного діяча, котрий невдовзі після нагородження зрадив справу миру і почав війну.

Д-р Олег Волянський,
Кергонксон, Н. Й.



СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Заява всупереч перепису

Провідник СПДУ (о), голова Президентської адміністрації Віктор Медведчук на з'їзді партії повідомив, що „більшість" громадян України вважає своєю рідною мовою російську! Такої „вістки" з високої трибуни ніхто не сподівався після недавнього оприлюднення результатів перепису населення України, згідно з яким 67.5 відс. населення України вважає українську мову своєю рідною. Так виглядає, що голова партії і голова Президентської адміністрації не читає преси або іґнорує результати перепису.

Дивує, що В. Медведчук, який є співласником міжнародної адвокатської фірми „Ві-Ай-Ем" з адресою в Ізраїльському місті Гайфі, не вчиться у ізраїльтян, які в своїй молодій державі запровадили державну мову – іврит і жодної дискусії про якихось російськомовних ізраїльтян не проводять, хоч таких в Ізраїлі є багато. Коли б правник В. Медведчук приглядався до законодавства та його дотримування в інших країнах, то приніс би більше користи українській державі. А тим часом ми повинні протестувати проти нього, щоб людина, яка займає дорадчу й адміністративну посаду при Президентові України, фальшувала вислід перепису з високої трибуни.

Протестуймо і вимагаймо, щоб таких осіб позбутися в українській політиці, зокрема у владних ешелонах!

Й. Сірка,
Торонто

Надійшли листи з Америки і України

Вже стало звичаєм, що у багатьох листах до редакції висловлюються міркування про нинішню Україну, подаються поради читачів. **Іван Івахів** з Денверу, Кольорадо, читаючи публікації про Україну, дійшов висновку, що деякі публіцисти і письменники намагаються створити помилкове уявлення про український нарід, який, на їхню думку, гірший за інші народи, неспроможний мати свою державу. Автор листа закликає змінити таке наставлення. *„Раджу писати про те, у чому наш нарід мудріший, здібніший від інших, а не шукати тільки того, що у нас є зле"*, – пише він. На продовження цієї теми анонімний читач з Фльориди переслав публікацію у місцевій католицькій газеті „The Florida Catholic", у якій львів'янина Юрія Кульчицького назвали польським офіцером. *„Як щось добре зробить українець, то це вже є польське"*, – говориться у листі.

Михайло Феш з Арізони стає в обороні В. Ющенка і пише, що наклепи на В. Ющенка є проявом страху урядовців перед його можливою перемогою на наступних виборах.

До історії України повертається у своїх листах **Антон Феденишин** зі Спрінґфілду, Н. Дж., який переслав копію публікації в журналі „Українське державотворення" (Львів - Київ, 2001), де подано його спогад про вступ Українського легіону до Львова у липні 1941 року. **Осип Панчишин** з Чикаґо написав про козацькі могили у Берестечку.

Орест Колтунюк з Лейквуд, Кольорадо, переслав львівську газету „Нескорені" (квітень 2003 р.), яка подала велику статтю „Сповідь польського колоніста" до 60-річчя подій на Волині, а також копію протоколу польської комісії, яка досліджувала у 1945 році обставини масового вбивства мешканців українського села Верховини, де банда „Сокола" в польській уніформі скоїла жорстоке вбивство 197 осіб.

Олександер Домбровський з Нью-Йорку переслав статтю з „Нью-Йорк Пост" від 13 травня, у якій згадано кореспондента „Нью-Йорк Таймсу" В. Дюранте, котрий писав неправду про голод 1932-33 років в Україні.

Іванна Яців з Канади надіслала рецензію М. Голод на книжку Романа Волчука „Спомини з передвоєнного Львова і воєнного Відня". Дякуємо за турботу, але „Свобода" вже достатньо інформувала читачів про це, безумовно, цікаве видання.

Антоніна Листопад з Краснодону в Україні інфомує про амітозин – ліки від пістряку, які створив у Києві Анатолій Потопальський з Інституту генетики, Адреса інституту: вул. Заболотного, 150, Київ, 01000 Ukraine.

Любомира Крупа переслала публікації львівської преси про Інесу Посисень, яка народилася без рук. Л. Крупа пише, що благодійна організація „Доляр для Укарїни" хоче допомогти дівчинці, але її лікування вимагає поважних коштів. Адреса дівчинки: *с. Тухолька, Сколівського району, Львівської обл., 82644 Ukraine*.

Анна Горієнко з Фльориди у жовтні 2000 року відвідала рідну Полтаву і познайомилася з Віктором Громовим, який відомий як ясновидець. Віктор виріс в дитячому будинку, за пашпортом йому 30 років. Анна Горієнко має надію, що хтось в США зможе усиновити його, бо сама вона має вже поважний вік для цього.

Дмитро Басько з Ворену, Миш., просить не писати його прізвище без м'якого знаку, як це сталося у переліку пожертв на пресовий фонд „Свободи". Вибачаємось!

Володимир Волянський з Філядельфії пише: *„Дуже мене тішить, що у „Свободі" трохи збільшили друковане письмо, щоб усі сеньйори літнього віку могли читати тижневик"*.

До редакції надійшли також поетичні твори – „Наш ленінградський Петроград" **Галини Бондаренко** з Філядельфії і **Миколи Горішнього** з Нью-Джерзі, який, зокрема, пише:

Подумаймо, чи слід судити
Незнану добре нам людину.
Зле слово здатне її вбити,
Розважмо хоч одну хвилину.

Важко не погодитися з автором цієї поезії.

Дещо про В. Короленка

Цікава та докладна статтяЯрослава Стеха „Він захищав віру наших батьків" до 150-річчя від народження Володимира Короленка, що появилась у „Свободі" 4 квітня, подає образ цього письменника-гуманіста та його пов'язання з Україною. Не згадано там, однак, як В. Короленко ставився до національних змагань українського народу.

„Енциклопедія Українознавства" (т. 3, стор. 1139) пише, що В. Короленко „лишився байдужим до національних змагань українського народу". Це саме написано у англомовній „Енциклопедії України", т. 2, стор. 664). Про те, як проявлялось його неґативне ставлення до української держави доволі багато пише відомий громадський діяч Полтавщини Віктор Андрієвський (1885–1967) у своїх споминах „З минулого", т. II, „Від гетьмана до Директорії", частина перша „Гетьман" (стор. 24–28), Берлін, 1923 р.

Там зокрема говориться: „Як тільки прийшло в Полтаву українське військо, зараз же проти нього (а власне проти українського уряду) почалася скажена агітація консервативних, ліберальних і найрадикальніших москвофільських кругів. Люди наче забули про недавні страхіття большевицького режиму і про те, з якою надією чекали хоть кого-небудь, хоч якої людської влади, яка б визволила їх з тих страшних нелюдських умов життя. Коли більшість сільського населення і пересічний міський обиватель зітхнув спокійно, то московські й москвофільські кола розперезалися цілком. Відразу забулися убивства, „реквізиції", труси, арешти, більшовицькі тортури, бо українське військо дозволило собі „страшні й нечувані злочини": власне, жовняри в своїх касарнях в будинку духовної семінарії випороли шомполами кількох місцевих жидів-більшовиків. Правда, було й одно однісіньке убивство. Український патруль, зустрівши на вулиці деякого товкача, знайшов у нього посвідку, що він працював з більшовиками. Він того й не відпирався, і його тут же на вулиці було розстріляно.

З нагоди тих „страхіть" Короленко відкрив цілу печатну кампанію проти „небувалих жорстокостей" нової влади, взивав до гуманности, протестував, благав, грозив і т. д., і т. п. Людина, що пальцем не рушила, і слова не промовила, щоб оборонити нещасних, яких ще тиждень тому мордували більшовики, тепер підіймала страшний галас із-за дурниць власне для того, щоб здискредитувати нову владу і лишень тому, що вона була українською".

Андрій Даріян Сольчаник,
Мідія, Па

Школа дякує за допомогу

Від імені учителів історії та учнів школи дякую за спонзорську допомогу, яку ми отримали від колишніх учнів школи в Старому Самборі та інших добродіїв.

Подаровані школі 500 долярів США використані для придбання навчальних посібників, настінних мап, обладнання кабінету історії. Серед меценатів особливо хочемо подякувати сім'ї Зеновія і Іванни Прокопів – 150 долярів, Володимиру Пашовичу – 150 долярів, Богдану Петрині – 100 дол., сім'ї Ліди і Ігоря Прокопів – 50 дол.

У церкві св. Миколая нашого міста парафіяни співали „Многая літа" і молилися за здоров'я добродіїв.

Ми бажаємо їхнім сім'ям міцного здоров'я, щасливої долі, многих і благих літ.

Володимир Бущак
м. Старий Самбір
Львівської обл.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Помер Богдан Семків
(1917–2003)

В середу, 30 квітня 2003 року, відійшов у вічність, на 86-му році життя, св. пам'яти Богдан Семків, довголітній секретар 240-го Відділу УНСоюзу Округи Клівленду.

Богдан Семків народився в 1917 році в селі Княжий Двір, Коломийського повіту на Станіславщині (тепер – Івано-Франківська обл.), у священичій родині. Вихований у національно-патріотичному дусі, він з юнацтва включився у підпільну діяльність ОУН.

Навчався в духовній семінарії у Львові, був арештований польською владою і ув'язнений в тюрмі Бригідки за приналежність до ОУН. За німецької окупації був ув'язнений в концтаборі „Саксенгавзен" протягом 1942-44 років. Після звільнення з концтабору, в 1945-46 роках перебував в УПА на Лемківщині.

В 1946 році прибув до Німеччини, де перебував до 1950 року, коли виїхав до Америки і оселився в Клівленді, Огайо. На новому поселенні, працюючи для утримання родини, не переставав бути активним в ОУН, ООЧСУ, СУМА, Товаристві сеньйорів, а також на посаді секретаря 240-го Відділу УНСоюзу протягом 20-ти років. З відходом покійного громада втратила відданого, обов'язкового і жертвенного члена.

Богдан Семків був всюди і завжди, де треба було щось зробити, допомогти чи пожертвувати. Покійний залишив в смутку дружину Марію, доньку Надю, синів Романа і Петра, сестру Оксану, ближчу і дальшу родину в Америці. Нехай йому американська земля буде легкою, а його улюблені Карпати, за якими він так тужив, присняться у вічному сні. Вічна йому пам'ять!

Євген Бачинський

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 177-го Відділу УНС

З днем 1-го червня 2003 року, Відділ 177-ий з'єднався з Відділом 206 -им, секретарем якого є:

ІРИНА САРАХМОН

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Irene Sarachmon
P.O. Box 1044
Woonsocket, RI 02895
Tel.: (401) 766-3669

СОЮЗІВКА
КАЛЕНДАР ПОДІЙ

8 – 13 ЧЕРВНЯ
Зустріч Сеньйорів УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 15 ЧЕРВНЯ
День Батька та відкриття сезону концертів української спадщини Ансамбль „ЗОРЕПАД" з Вотервліту, Н.Й. і танцювальна група школи св. Тройці в Кергонксоні.

21 ЧЕРВНЯ – 3 ЛИПНЯ
Тенісовий табір

22 – 29 ЧЕРВНЯ
Табір Пташат – Перша Тура

СУБОТА, 28 ЧЕРВНЯ
ЗАБАВА, грає оркестра„ВІДЛУННЯ"

29 ЧЕРВНЯ – 6 ЛИПНЯ
Табір Пташат – Друга Тура

4-6 ЛИПНЯ
День Незалежности Америки
ЗАБАВИ, грають оркестри „МОНТАЖ" і „ТЕМПО" та Philadelphia Funk Authority (10-piece Funk Dance Band), Музика з Philadelphia Funk Brothers (5-piece Funk Band).

НЕДІЛЯ, 6 ЛИПНЯ
Концерт української спадщини № 2

6-19 ЛИПНЯ
Розваговий табір для дівчат і хлопців

СУБОТА, 12 ЛИПНЯ
ЗАБАВА

13 – 18 ЛИПНЯ
Табір „Чемного" № 1

СУБОТА, 19 ЛИПНЯ
„Weekend" присвячений дітям. Bounce House and Games for Kids.

СУБОТА, 19 ЛИПНЯ
ЗАБАВА, грає оркестра „ВОРОНИ"

20-25 ЛИПНЯ
Табір „Чемного" № 2

20 ЛИПНЯ – 2 СЕРПНЯ
Спортовий Табір.

СУБОТА, 26 ЛИПНЯ
ЗАБАВА, грає оркестра „СВІТАНОК"

НЕДІЛЯ, 27 ЛИПНЯ
Концерт української спадщини № 3

1 –3 СЕРПНЯ
Спортовий „Weekend", турніри: копаний, відбиванка, софтбол, гокей їзда на рольках.
Музика Ігоря Бачинського, Бараболя і Рон Когут.

СУБОТА, 2 СЕРПНЯ
ЗАБАВА, грає оркестра „БУРЯ"

НЕДІЛЯ, 3 СЕРПНЯ
ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ

3-8 СЕРПНЯ
Союзівка Scuba Diving Course.

СУБОТА, 9 СЕРПНЯ
ЗАБАВА, грає оркестра „НА ЗДОРОВ'Я"
Мистецька виставка Дусі Ганушевської; кераміка і малярство Анатолія Буртового.

10-16 СЕРПНЯ
„Club Suzie-Q" Week.

10-23 СЕРПНЯ
Традиційна українська танцювальна група Роми Прийми Богачевської.

СУБОТА, 16 СЕРПНЯ
Вибір „Miss" Союзівки. ЗАБАВА, грає оркестра „ФАТА МОРГАНА".

НЕДІЛЯ, 17 СЕРПНЯ
Концерт української спадщини № 4, хор „Думка".

СУБОТА, 23 СЕРПНЯ
Святкування Дня Незалежности України. Виступ учнів танцювальних таборів, і ЗАБАВА.

25 СЕРПНЯ - 1 ВЕРЕСНЯ
Тиждень святкування Дня Праці.

30-31 СЕРПНЯ
Святкування Дня Праці – ЗАБАВИ, грають оркестри „ТЕМПО " і „ФАТА МОРГАНА", концерт української спадщини - танцювальна група „УКРАЇНА" з Канади.

8-11 ВЕРЕСНЯ
З'їзд колишніх студентів Регензбурзької гімназії.

12-14 ВЕРЕСНЯ
З'їзд КЛК.

18-21 ВЕРЕСНЯ
З'їзд колишніх студентів української Зальцбурзької гімназії.

26-28 ВЕРЕСНЯ
Рада – Курінь „Спартанки".

Цей календар буде доповнюватися. Дати можуть мінятися.



СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA
Ukrainian National Association Estate
Foordmore Road, Kerhonkson, New York 12446
Tel.: (845) 626-5641 • Fax: (845) 626-4638
www.soyuzivka.com • e-mail: sqss@aol.com

Діяспора й Україна у транснаціональну добу

Гарвардський симпозіюм про сучасний стан діяспори та її взаємини з Україною



Віра Андрушків і проф. Григорій Грабович

КЕМБРИДЖ, Мас. – 20-21 березня в Гарварді заходами Українського наукового інституту Гарвардського університету (УНІГУ) відбувся міжнародний симпозіюм на тему „Діяспора і батьківщина у транснаціональну добу: приклад України". В його рамках провідні вчені-соціологи з Канади, Сполучених Штатів та України обговорили результати своїх найновіших досліджень сучасного стану української діяспори у Північній Америці та її взаємин із незалежною Україною. Показово, що на тридцятому році своєї діяльности УНІГУ організував науковий форум саме на тему діяспори, пропонуючи громаді, зусиллями якої він був створений у 1973 році, нагоду осмислити свій сучасний стан, перспективи і завдання на майбутнє.

У 2001 році з метою вшанувати пам'ять Петра Яцика, філантропа і мецената, багаторічного приятеля інституту, який щедро підтримував розвиток українознавства у Гарварді та інших університетах США, Канади й Англії, виконавчий комітет УНІГУ доповнив новим пунктом положення вже існуючої стипендії для видатних дослідників імені П. Яцика, яка присуджується щороку. За ним майбутні лавреати цієї стипендії протягом свого перебування в Гарварді зобов'язувалися організувати науковий симпозіюм на обрану ними тематику. Відтак Меморіяльний симпозіюм імені Петра Яцика має відбуватися що два роки.

Завдання організувати перший такий форум науковців лягло на професора-америта Торонтського університету Всеволода Ісаєва, лавреата стипендії за 2001-2003 навчальний рік, соціолога і провідного дослідника проблем української іміґрації. У вітальному слові до учасників В. Ісаїв зокрема сказав, що в той час, як історія української іміґрації до Північної Америки порівняно добре задокументована і досліджена, її соціологічні аспекти дотепер загалом лишалися поза увагою вчених. Тому метою Гарвардського симпозіюму було в якійсь мірі заповнити цю прогалину.

Особливо інтриґуючим в концепції симпозіюму було те, що сучасний стан і проблеми української діяспори мали обговорюватися у ґльобальному аспекті із врахуванням найновіших тенденцій інформаційної доби та їхнього впливу на діяспору, а також на її взаємини із новими іміґрантами і країною походження. Цей ґльобальний підхід з самого початку поставила у центр дискусії професор Мері Вотерз, яка очолює катедру соціології у Гарварді. У доповіді під назвою „Транснаціоналізм та діяспори" вона запропонувала загальнотеоретичні засади для аналізи української діяспори у добу цифрової революції. Сам термін „транснаціоналізм", винесений у назву симпозіюму, вказує на явище, що вже багато років визначає особливості будь-якої діяспорної громади, в тому числі і української. Транснаціоналізм – це економічна, політична, соціокультурна та інша діяльність, яка здійснюється на послідовній тривалій основі і виходить далеко за межі національних кордонів.

Структура і тематика симпозіюму віддзеркалювала особливо актуальні для української громади Північної Америки питання. Про це свідчать назви панелей симпозіюму: „Погляд з України на діяспору", „Діяспора і нова хвиля іміґрації з України", „Діяспора й Україна: транснаціональні впливи", а також „Транснаціоналізм і діяспора: що далі?".

Ігор Зєлик, професор соціології університету Сітон-Гол в Нью-Джерзі, представив результати свого дослідження ставлення до діяспори мешканців трьох міст: Дніпропетровська, Києва та Львова. Його соціологічний опит виявив три головних типи ставлення: від романтичного у Дніпропетровську, обережно-прагматичного у Києві, аж до критичного у Львові.

Цикли піднесення та занепаду діяспори

У внутрішньому житті діяспорних громад, – і українці тут не виняток, – можна виділити періоди піднесення та занепаду, – сказав у своїй доповіді Всеволод Ісаїв. Після проголошення незалежности життя діяспори зазнавало на собі впливу двох протилежних чинників: дальшого зростання транснаціоналізму, і зокрема дедалі більшого потоку іміґрантів з України, і водночас помітного занепаду організаційного життя громади, старіння і зменшення кількости членів її установ. Близько 110 тисяч нових іміґрантів до Сполучених Штатів та 20 тисяч до Канади за період з 1991 по 2001 рік стали гостро потрібним „крововливанням" для діяспори, що зазнає дедалі швидшого старіння й асиміляції. З іншого ж, лавина нових іміґрантів виявила слабкість і непідготованість діяспорних інституцій до нових обставин, до розв'язання нових проблем.

В. Ісаїв вважає, що для успішного функціонування кожна діяспора повинна знайти рівновагу між двома типами діяльности: інструментальною та експресивною. Інструментальна діяльність полягає у пристосуванні етнічної громади до ширшого американського чи канадського суспільства, у намаганнях покращити умови життя своїх членів, здобувати їм нові права, економічні можливості, пільги. Експресивна ж діяльність орієнтована на саму діяспорну громаду, ставлячи собі за мету розвивати і поглиблювати взаємини між її членами, зберігати власну етнічну культуру та тотожність у межах традиційних церков, рідних шкіл, культурно-суспільних клюбів. На думку Ісаєва, в українській діяспорі рівновага між цими типами діяльности в останні роки порушена в бік експресивних форм, і як наслідок помітно зменшився вплив та вага громади у ширшому суспільстві. Занепадають такі форми діяльности, як професійне лобіювання у структурах політичної влади Вашінґтону чи Отави, отримання економічної допомоги, участь у діяльності загальнонаціональних установ та Канади.

Він також указав на неоднозначні наслідки, які мала для діяспори незалежність України. З одного боку вона причинилася до посилення відчуття української тотожности, але водночас серед нащадків повоєнної іміґрації стала ширитися настанова, що з проголошенням незалежности їхні зобов'язання перед землею предків виконані і тепер самі українці в Україні повинні дбати про власну державу.

Нова іміґрація

В останні десять років до Сполучених Штатів та Канади тече дедалі більший потік нових іміґрантів з України, відомих ще як „четверта хвиля". Тривалий час мало було відомо про їхню кількість, географічне походження в самій Україні, етнічний, мовний, релігійний, освітній, професійний профіль та інші характеристики, які у сукупності визначатимуть майбутнє обличчя української діяспори. Відтак природно, що особливу зацікавленість учасників симпозіюму викликали доповіді, які пропонували заповнити цю прогалину. Доктор Олег Воловина, президент компанії „Поінформовані рішення", США та професор Віктор Сацевич, завідувач катедри соціології в університеті МакМастер, Канада, доповіли про результати своїх окремих досліджень нових іміґрантів з України – відповідно до США та Канади.

За даними О. Воловини, за останні десять років з усіх держав промислового Заходу Сполучені Штати виявилися для українців найпривабливішою країною іміґрації. Між 1991 та 2001 роками сюди переїхало близько 56 тисяч леґальних іміґрантів української національності. Загалом на леґальних підставах з України за цей період до Штатів виїхало 135 тисяч осіб, велику частину цієї цифри складають євреї. Якщо казати про кількісні параметри всієї „четвертої хвилі", тобто осіб української національности, що іміґрували до США у межах двох категорій – з іміґраційною візою в руках і ті, хто отримав туристичну візу і відмовився повертатися в Україну, то, за оцінками О. Воловини, загальна цифра коливається у межах від ста до ста двадцяти тисяч. За час з 1995 року відбувалося загальне „омолодження" іміґрантів з України, – їхній середньостатичний вік зменшився від 40 до 25,5. Найбільшою категорією міґрантів є біженці, на другому після них місці – ті, хто „виграв" в лотерії.

Сьогодні на відміну від „третьої хвилі" новоприбульці зовсім необов'язково поселяються у таких традиційних для українців частинах Сполучених Штатів, як Великий Нью-Йорк із околицями, Філядельфія чи Чикаґо. Натомість вони частіше вибирають для поселення такі західні штати, як Каліфорнія, Ореґон чи Вашінґтон, а в них – міста з кращими перспективами знайти працю. Знаменно, що організована діяспорна громада українців не справляє майже ніякого впливу на вибір місця поселення нових іміґрантів.

Дослідження нових українських іміґрантів до Канади, яке провів Сацевич, виявило специфічно канадські особливості „четвертої хвилі". Так, наприклад, дев'ять із десяти їдуть до Канади як незалежні іміґранти, вибрані за такими критеріями, як освіта, професія, володіння мовою та за іншими перевагами. Відсоток біженців тут значно менший, і це не дивлячись на те, що Канада відома у світі як країна з чи не найбільш ліберальною системою надання притулку для переслідуваних. Серед найсерйозніших проблем, з якими зустрічаються в Канаді українські новоприбульці, В. Сацевич вказує зокрема на такі, як трудноці пристосування до незнайомого ринку праці, – найтяжче знайти працю за спеціяльністю вчителям, медикам та інженерам, найлегше – фахівцям із комп'ютерів та інформаційних технологій. Серед інших типових проблем він назвав: брак зв'язків і знайомств у новому суспільстві, відсутність досвіду праці у Канаді, недостанє володіння англійською мовою.

(Закінчення на стор. 22)



Зліва: проф. Роман Шпорлюк. пров. Майкл Флаєр, проф. Григорій Грабович, Григорій Немиря, проф. Всеволод Ісаїв

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Візитація Глави УПЦ в США Владики Константина



Привітання Митрополита Константина хлібом-сіллю в Чикаґо.

ЧИКАҐО. – Главу Української Православної Церкви у США Митрополита Константина 5 квітня на летовищі „О'Hare" зустрічала численна група на чолі з настоятелем Катедрального собору святого князя Володимира о. архимандритом Панкратієм. Були також голова парафіяльної управи Святослав Личик, школярі Українознавчої школи, представники церковних братства та сестринства, члени парафіяльної управи та миряни. Теплими були привітання Владики Константина в місті, в якому він понад 25 років віддав служінню Господеві та православній громаді.

Наступного дня Владика Константин відправив Літургію у сослужінні з Архиєпископом Всеволодом, настоятелем храму о. архимандритом Панкратієм та духовенством.

Особливих барв загальному настрою додав катедральний хор „Боян" під керівництвом Володимира Поповича. Надхненне виконання хористами духовних творів Артема Веделя, Дмитра Бортнянського, Олександра Кошиця та Кирила Стеценка створювало неповторне враження величности.

Проповідь Владики Константина була присвячена темі покаяння та любови, епіграфом до якої були Христові слова: “Візьміть ярмо моє на себе і знайдете спокій для душ Ваших”.

По закінченні Літургії урочистості продовжувались на святковому обіді, що його давала парафіяльна управа на честь приїзду Владики. Хор „Боян" привітав Митрополита співом та разом з присутніми в залі побажав Владиці многоліття.

Діти молодших класів Українознавчої школи, що понад півстоліття діє при парафії святого князя Володимира, теж вплели в урочистий віночок-дарунок Владиці декілька віршів та пісень, що славлять неньку-Україну.

Голова парафіяльної управи Святослав Личик від імені всіх парафіян та прихожан Катедрального собору сердечно привітав Владику Константина, що в одній особі є сучасним Митрополитом УПЦ у США, великим приятелем парафіян храму та колишнім довголітнім предстоятелем Катедрального собору. Добродійка Ніна Білецька у своєму привітанні зробила екскурс у минуле, згадавши юнацькі роки майбутнього Митрополита у Пітсбурзі, роки його духовної науки, понад 25-літнє предстоятельство у Катедрі святого Володимира у Чикаго та праведне служіння Українській Православній Церкві. Від її зворушливого виступу віяло материнською ласкою і теплом, адже її сини з дитячих літ щиро приятелювали з майбутнім Владикою, а його духовне виховання тв становлення, як священика, відбувалося на її очах.

На завершення виступу Ніна Білецька подарувала Главі УПЦ у США білий клобук і побажала йому ще довгі роки служити Православній Церкві та українському народові.

Після смачного пісного обіду, приготованого сестринством, з вітальним словом до Владики Константина звернувся Генеральний консул України в Чикаго Борис Базилевський, який відзначив величезний внесок духовного наставника у розбудову Української Православної Церкви у США та його активну діяльність на ниві об'єднання Української Православної Церкви.

Предстоятель Катедрального собору св. князя Володимира Владика Всеволод від імені чикаґзького духовенства подякував Митрополитові Константину за візитацію та побажав частіше відвідувати наше місто.

У своєму слові Владика Константин подякував Всевишньому за надану ласку знову служити у рідному храмі та чергову нагоду зустрітися зі старими приятелями – довголітніми парафіянами та спільно помолитися у Соборі, що завжди був бастіоном православ'я на американському континенті та форпостом боротьби за волю і незалежність матері-України. Приємною несподіванкою для Глави церкви стала велика кількість новоприбулих українців та залучення їх до прицерковних організацій: парафіяльної управи, церковних братства і сестринства та Українознавчої школи. Втішила Митрополита звістка про збільшення учнів в школі Українознавства.

А потім сцена була віддана у розпорядження кращих виконавців українського Чикаго – солістів Львівської філармонії Мирослави Куки та Василя Матвіїва. У їх виконанні прозвучали твори духовної музики зі спадщини української та світової клясики. В поєднанні з майстерним фортепіянним акомпаніяментом Оксани Підручної спів майстрів сцени приніс насолоду всім присутнім у залі.

Візитація закінчилася, але теплі спогади про спілкування зі своїм духовним вчителем надовго залишаться у памяті всіх, кому поталанило бачити і чути Главу Української Православної Церкви у США Митрополита Константина.

Володимир Павелчак

На відзначення Дня незалежности України

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Президія громадського комітету з відзначення 12-ої річниці незалежности України і 70-ліття голодомору 1932–1933 роках повідомляє, що 6 травня утворено громадський комітет, президію якого очолили Методій Борецький – голова з відзначення Дня незалежности України, та Уляна Мазуркевич – голова з відзначення 70-ої річниці Голодомору.

До комітету ввійшли представники УККА, УАКРади, УНСоюзу, ЗУАДК, УБСоюзу, ОДВУ, Товариства українських сеньйорів, Товариства українських лікарів, УСО „Тризуб", Об'єднання жінок ООЧСУ, Суспільної служби комбатантів, Братства колишніх вояків І-ої УД УНА, СУМ, УПА, Округа СУА, ООЧСУ, СУК-„Провидіння", Товариство „Черемош", хор „Прометей", УАВетерани, ряд банків та інші.

12-ту річницю незалежности України буде відзначено 23 серпня в Українському освітньо-культурному центрі, о 7-ій год. вечора, а 70-ліття Голодомору – 26 жовтня у Філядельфії.

Методій Борецький

Вечорниці „Червоної калини"



В першому ряді: Ніна Целюх з ескортом Олесем Косовичем, Наталія Лисецька з Юрієм Богдановичем, Христя Лариса Шупер з Павлусем Муликом, Оля Кунцька зі Стефаном Тиханським, Лариса-Софія Літепло з Дамяном Козбуром, Фуня-Марія О'Конел із Александром Кнігницьким; другий ряд: Роксоляна-Богданна-Ростислава Винар з ескортом Олесем Гордіївим, Ксеня-Христина Гентиш з Марком Баб'яком, Леся Гейнор з Адріяном Віртом, Роксана-Елизавета Кобзяр із Данилом Пелещуком, Марта Налисник із Андрієм Галонькою, Адріяна Фокшей з Богданом Гаврилюком, Адріяна-Стефанія Кузишин з Олександром Драбиком і Ліда-Анна Мулик з Максимом Артимишином.

ІСТ-РАДЕРФОРД, Н. Дж. – Вечорниці „Червоної калини" відбулися 1 березня в приміщеннях готелю „Шератон Медовленд". В залі, прибраній китицями червоної калини, під звуки оркестр „Темпо" і „Луни" забавлялося рекордове для цієї імпрези число гостей.

Голова комітету Ігор Сохан привітав гостей, зокрема радника Посольства США Володимира Яценківського і його дружину Олю. Голова подякував за співпрацю Ярославові Ставничому, Богданові Титлі, поружжю Марті та Орестові Кебалам, Ані Богачевській-Лонкевич, Богданові Михайлову, Маркові Дулинові, Маркові Лисинецькому та членам 23-го куреня – впорядникам вечорниць.

Подружжя Марта і Орест Кебали перед презентацією дебютанток, яку вони проводять вже багато років, привітали та ознайомили присутніх з деякими даними про вечорниці. В цьому році є 85-та річниця перших вечорниць „Червоної калини", які відбулися в 1918 році у Львові.

Перший баль „Калини" на еміграції відбувся 3 березня 1951 року в Нью-Йорку, а в 1956 році був введений вперше в нашій діяспорі ритуал презентації дебютанток. Це сталося за ініціятивою св. п. інж. Івана Вінтоняка, який під час балю зібрав присутних панночок і запропонував цей славний дебют.

До дебюту на вечорницях зголосилося 14 дебютанток. Вийшли вони в прекраснім хороводі, опрацьованим Анею Богачевською-Лонкевич, під звуки мелодії „Гей у лузі червона калина". Букети своїм ніжним кольором перегукувалися з чудовими квітами на столах (підібрані Олею Ставничою) і програмками дебютантського вечора, які приготувала Марійка Сохан всім на пам'ятку.

Вечорниці, як завжди, пройшли у веселій дружній атмосфері.

Несподіванкою був виступ тріо співучих дебютанток з улюбленою пластунами піснею „Воля". Дебютантські пари не сходили із танцювальної площі. Вони виконали традиційну коломийку і гопак, що тривали аж 45 хвилин.

Вечорниці-2004 відбудуться в „Гановер Марійот готелі" 7 лютого 2004 р. (1401 Route, 10, Whippany, NJ 07981-1060). У справі зголошень та інформації для дебютанток просимо звертатися до Марти Кебало (718) 291-4166.

М. К.

Засідання президії УАКРади

НЬЮ-ЙОРК. – 12 квітня президія Української Американської Координаційної Ради заслухала звіт голови І. Ґавдяка, який мав зустрічі на Радіо „Свобода" в справі допомоги Україні від американського уряду, брав участь в зустрічах з В. Ющенком в Міжнародному республіканському інституті та Національному демократичному інституті, був запрошений до Центру стратегічних студій на доповідь колишнього Посла США в Україні С. Пайфера „Відносини США-Україна: погляд вперед", був учасником сесії в Центрі Вільсона для міжнародних студій.

На нараді було обговорено участь делеґатів від УАКР в Конгресі СКУ, який відбудеться в серпні у Києві; поповнення фінансових можливостей УАКР; призначення представником від УАКР А. Ластовецького до Комісії СКУ при ООН; проєкт Меморіяльного центру голодомору 1932–33 рр. в Києві.

На цьому засіданні була ухвалена резолюція, що президія УАКР вважає, що Світовий Конгрес Українців не повинен робити заяв, пов'язаних з міжнародними відносинами, які не торкаються проблем України чи української діяспори, і що всі політичні заяви СКУ повинні бути узгіднені з усіма членами Президії СКУ. Президія УАКР також вважає, що СКУ взагалі не повинен робити заяв від імені всієї української діяспори в світі, тому що українська діяспора в різних державах має різні погляди на поодинокі світові події, і ці погляди не є навіть притаманні усій українській громаді в країні проживання.

Президія УАКР

Замовлено 750 комплектів виставки про голодомор

КЛІФТОН, Н. Дж. – Комітет з відзначення 70-ліття голодомору експозицією „Забуттю не підлягає" по містах українських поселень, який створила головна управа ООЧСУ під патронатом УККА, за п'ять тижнів провів 21 зустріч і стільки ж доповідей голови „Меморіялу" Романа Круцика. На пожертви громади вже замовлено 750 комплектів експозицій, які будуть розміщені в містах України. Вже є в друку тримовна книжка про московські злочини від 1917 до 1991 років, що має вийти великим тиражем, коли буде фінансова допомога від громади.

Метою експозиції є не тільки довести урядове створення злочинного голодомору в Україні, а також усвідомити мешканців України, що сила їхнього виборчого голосу є єдиною надією на перемогу над існуючим станом, що „Рік Росії в Україні" є заздалегідь придуманий, щоб приспати всегромадську чуйність, гнів і вимогу суду над злочинцями в 70-ту річницю голодомору.

Комітет дякує всім відділам ООЧСУ й УККА за допомогу в проведенні зустрічей, громадянам, фінансовим установам та організаціям за щедрі пожертви на помноження цієї експозиції.

Пожертви на тиражування експозиції „Меморіялу" просимо слати на „Фундацію Волі". Чеки виписувати: UAFF „Memorial", P. O. Box 255, Cooper Station, New York, NY 10276.

Іван Буртик

Український фестиваль в Нью-Йорку – жива і мила традиція

НЬЮ-ЙОРК. – Справді можна говорити про „довголітню" традицію, коли цього року мали ми нагоду побувати на 27-му з черги фестивалі, біля церкви св. Юра в Нью-Йорку, 16–18 травня. Щоправда, до традиції фестивалів ніяк не належить холод і дощ, але цьогорічний травень усіх нас в Нью-Йорку обдарував несподіваним холодом і дощем. Це, однак, не згасило вогню завзяття організаторів під проводом енерґійного і повного посвяти пароха УКЦ св. Юра о. Пилипа Сандрика.

Життя кипіло впродовж усіх трьох днів від ранку до вечора, а багата мистецька програма скликувала численну публіку – не тільки українську, але і чужинецьку, яка тепло приймала танці та співи усіх груп, що їх представляли публіці Уляна Кекіш-Солоденко, та Іванка Мазур-Годованець і Лариса Гурин та Тарас Мазур. Програму можна було прочитати українською та англійською мовами у відповідній брошурці, що була прикрашена мистецьким рисунком ікони св. Юрія на склі, виконаної В. Марком зі Львова.

Гості фестивалю, маючи на руках цю програмку, могли відповідно до неї відвідувати імпрезу, щоб прослухати частину мистецької програми і оплескувати її дбайливо підготовані танці, співи і декламації різних груп Нью-Йорку та околиці. Таку широку програму завдячували глядачі мистецькому підготуванні програми Анною Бачинською, що постійно співпрацює з парохом церкви св. Юра о. П. Сандриком. Він був душею фестивалю та перевів його з точністю та завзяттям, які вже показує у своєму веденні цієї великої парафії.

Його „стадо" не лише численно прибуло на фестиваль, але допомагало з повним завзяттям для його успіху. І цей успіх був, незважаючи на холодну та дощову погоду, а найкраще на це вказує фінансовий успіх, який виказався у фінансовому приході на церкву св. Юра в сумі 18,239 дол. Тут треба підкреслити, що релігійний концерт відомого хору „Думка", який відбувся під час фестивалю таки у церкві після Служби Божої в неділю, 18 травня, хористи присвятили не лише співом, але і фінансовим приходом своїй церкві.

Весна – це час вуличних фестивалів у великому Нью-Йорку. Немає суботи-неділі, щоб такі не відбувалися. Рідко, однак, мають вони таку багату мистецьку програму, як була цього року на Українському фестивалі, а продаж численних зразків українського народного мистецтва, поруч із українськими стравами, та багаті програми також народного походження зробили добру та потрібну пропаґанду для української групи, яка під проводом свого енерґійного пароха виявила стільки активности та відданости шляхом танцю, співу, народного мистецтва та і куховарення.

Цьогорічний Український фестиваль в Нью-Йорку ще раз показав, наскільки сильна українська спільнота цього міста, ще й підтримувана щораз новим припливом „четвертої хвилі", яка активно прилучається до традиції Українського фестивалю.

О. Кузьмович









На світлинах цієї сторінки: виступи молодих виконавців на фестивалі. *Фото: В. Лопух*



Зацікавлені глядачі на фестивалі.





Вісті Фундації імені Івана Багряного

Червень 2003 р., ч. 34

Автор музики гимну України

Музику до слів вірша Павла Чубинського складали Михайло Вербицький, Кирило Стеценко та інші. Пісню „Ще не вмерла Україна" найчастіше співали на мелодію Михайла Вербицького, який походив з священичої родини на Перемищині. Він закінчив духовну семінарію у Львові, відвідував також курс філософії. Лекції з музики слухав у чеського музики Нанке, для якого єпископ Снігурський придбав твори Д. Бортнянського.

Михайло Вербицький захоплювався грою на різних музичних інструментах, а особливо на гітарі, давав лекції співу й музики та був диригентом хору у Львові. Коли в 1839 році померла його дружина, переїхав з двома синами до Перемишля, де служив у єпископській канцелярії. Після теологічних студій висвятився в 1850 році на священика і був на парафіях в Завадові, Залужжі, в селі Млини біля Яворова на Посянні.

Коли вірш „Ще не вмерла Україна" 1863 року дали М. Вербицькому, він написав до нього музику, спершу для сольоспіву, а пізніше – для хору. Вперше цю пісню виконав хор 1864 року у Львові, а 1865 року – на Шевченківському святі в Перемишлі.

Пісня появилася друком вперше у 1865 році в львівському збірнику „Кобзар", швидко поширилася в Галичині, а пізніше, спершу нелегально, й на Наддніпрянській Україні, яка була тоді частиною Російської імперії.

Помер о. Михайло Вербицький 19 грудня 1870 року в селі Млинах, в Галичині, де й був похований.

На початку цього року Верховна Рада України врешті затвердила вірш Павла Чубинського та музику Михайла Вербицького, як гимн України, але в першому рядку зроблено деякі зміни.

В слові „Україна" останню літеру замінили на „и". Цей рядок звучить так: „Ще не вмерла України і слава, і воля". Раніше часто співалось „Ще не вмерла Україна, ні слава, ні воля".

Українські гроші

Україна, як кожна незалежна держава, має свої гроші. Українські банкноти опрацювали українські мистці Василь Лопата та Борис Максимів.

Одиницею українських грошей є гривня – давня історична одиниця грошей з часів Київської Руси. За князювання Володимира Великого (979–1015 рр.) та Ярослава Мудрого (1019–1054 рр.) грішми були злитки золота і срібла. Гривнем називали один фунт срібла.

Карбованець – також стародавня українська назва грошей. Вона походить від давнього примітивного способу записування – карбування, вирубання на дереві чи колоді з дерева. Тому пізніше українські гроші за різних князів чи гетьманів звалися гривнями і карбованцями.

В Першу світову війну, коли постала українська держава, появилися й власні гроші, видані Українською Народною Республікою, які спершу звалися карбованцями. В роках 1917–1920 за Української Народньої Республіки, Гетьманату та Директорії були видані банкноти великого формату, кольорові, гарно оформлені з українськими емблемами державности та українськими написами на головній стороні, а на звороті – українською, а деякі – російською, польською та єврейською мовами.

Оформили українські гроші мистці Георгій (Юрій) Нарбут, Василь Кричевський, О. Красовський, І. Мозалевський, В. Приходько, В. Романовський та Антін Середа.

Спершу українські гроші тих років називалися карбованцями. Один карбованець дорівнював двом гривням. Він поділявся на двісті шагів. Уряд України 1918 року увів валютною одиницею гривню, яка поділялася на 100 шагів. Тому й теперішній уряд України, щоб не переривати історичної тяглости, українські гроші затвердив називати гривнями, а дрібну монету – копійками.

Українські банкноти своєю історичною символікою та барвистістю кольорів справляють добре враження. Гроші видані в семи кольорах. Одна гривня – темнозеленого кольору. На лицевій стороні – портрет князя Володимира Великого, а на зворотній стороні – зображення руїн Херсонесу, де князь Володимир Великий прийняв християнство.

Дві гривні – брунатно-цеглястого кольору з портретом князя Володимира Великого на лицевій стороні та малюнком собору св. Софії в Києві на зворотній. П'ять гривень – темносинього кольору, на одній стороні – портрет гетьмана Богдана Хмельницького, а на зворотній стороні – малюнок історичної церкви св. Іллі в селі Суботові, де колись спочивали тлінні останки Б. Хмельницького.

Десять гривень – фіялкового кольору, з портретом гетьмана Івана Мазепи на лицевій стороні та зображенням Києво-Печерської Лаври на зворотній. Двадцять гривень – сірого кольору з портретом Івана Франка на лицевій стороні, а на зворотній стороні – оперний театр у Львові.

П'ятдесят гривень – також фіялкового кольору з портретом Михайла Грушевського, українського історика й першого президента Української Народної Республіки, а на звороті – будинок Верховної Ради України в Києві. Сто гривень – зеленого кольору, на банкноті зображено Тараса Шевченка, а на звороті – дзвіницю собору св. Софії в Києві.

Монети є вартістю 1, 2, 5, 25 і 50 копійок. На одній стороні викарбувано національний герб України – тризуб у вінку з колосків пшениці та дубового листя, а на звороті – номінальну вартість копійки. Монети 1, 2 і 5 – срібного кольору, а 10, 25 і 50 – золотого.

Документальна книга „Диявольська гра"

У кінці 2002 року коштом Фундації ім. І. Багряного у видавництві „Друк" в Києві, вийшла книга відомого автора Юрія Краснощока „Диявольська гра". Автор книги в 2000 році видав документальну книгу „Гільйотина для маршалів" про знищення в СССР всього командного складу Червоної армії.

Матеріяли для книги „Диявольська гра" Юрій Краснощок збирав впродовж 50 років. Книга в твердій оправі, має понад 500 сторінок та містить двадцять розділів про ряд нерозкритих і відомих злочинів комунізму. В книзі подано незаперечні дані про замінування і висадження центру Києва та Успенського собору Києво-Печерської лаври. Книга в популярній формі розповідає про злочинне знищення еліти українського народу, а також керівників радянської України – О. Скрипника, П. Любченка, В. Чубаря, Ю. Коцюбинського, О. Шумського та багатьох інших.

Базуючись на відкритих архівах та спогадах генерала Павла Судоплатова, який керував багатьма вбивствами, автор розповідає як було вбито Симона Петлюру, Євгена Коновальця, Лева Ребета, Степана Бандеру, Романа Шухевича та інших.



Книга вийшла п'ятитисячним тиражем. Значну його частину вислано до бібліотек міністерства оборони України, громадських бібліотек, університету україназнавства при ЦБО України, Національної спілки письменників України, у засоби масової інформації. Щоб набути книгу „Диявольська гра" за 15 долярів, слід вислати чек на адресу Фундації, яка подана на цій сторінці.

Дякуємо!

В другій половині квітня та на початку травня до Фундації надійшли пожертви від таких осіб: 300 дол. – **Мінодора і Анатолій Яцюки**, 200 дол. – **Володимир Григоренко** в пам'ять батька Василя Григоренка, колись активного члена УРДП–УДРП та Товариства одумівських приятелів, 100 дол. – **Віктор Мартиненко** та 60 дол. – **Ліда і Петро Китасті**.

В Сейт-Катеринсі, провінція Онтаріо, Канада, припинило свою діяльність Товариство одумівських приятелів (ТОП), й деякі його члени передали свою частку грошей на Фундацію ім. І. Багряного з метою, щоб ті гроші були передані на видання „Валківської Енциклопедії, т. 2", автором якої є Іван Лисенко. Гроші в сумі 1,080 канадійських долярів, які переслав Фундації Володимир Токар, вже відправлено до Києва. Жертводавцями є: 232 кан. дол. – **Володимир Токар**, 192 дол. – **Сергій Шоцький**, по 120 дол. – **Микола Гаврилюк, Михайло Скрипка та Оксана Метулинська** в пам'ять свого чоловіка Миколи в дев'яту річницю його відходу у вічність, 62 дол. – **Надія Бобро**, 52 дол. – **Аня Кротенко**, по 48 дол. – **Володимир Хлівняк та Андрій Буряк**, по 28 дол. – **Марія Філенко, Іван Даценко та Микола Ситник.**

Фундація щиро дякує всім жертводавцям й просить і надалі допомагати Фундації своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати Україні! Пожертви на Фундацію звільнені від федерального податку в США.

* * *

Протягом чотирьох місяців цього року Фундація виділила зі своєї каси близько 10 тисяч долярів на різні цілі в Україні. Дві тисячі долярів дано на видання для шкіл України історично-літературних календарів, по тисячу долярів дано Інститутові діяспори, журналові „Універсум" у Львові, який висилається до 500 бібліотек України, та на третій конкурс знавців української мови в школах України. Варто згадати, що 80–85 відс. пожертв на конкурс дітей жертвує діяспора, щоб не тільки піднести престиж української мови, але й дати учням знання й прищепити їм почуття любови, пошани, патріотизму та гордости до мови та своєї держави, за яку не дуже дбають керівники уряду. По 500 долярів дано журналові „Березіль" в Харкові та „Просвіті" в Києві, 450 дол. – на видання в Донбасі та інші, менші суми на різні потреби в Україні.

В Фундації ім. І. Багряного можна придбати книги Івана Багряного, видані Фундацією в Україні: „Публіцистика", „Листування Ів. Багряного" в двох томах, „Золотий бумеранг", „Вірю!" та „Людина біжить над прірвою", „Страта голодом" Семена Старова, „Карби часу" та „Український голокост 1933 р." Василя Гришка, „Розстріляне відродження" Юрія Дивнича, „Збірник УРДП–УДРП" та ін.

Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал

УКРАЇНА І СВІТ

Спільність миротворців України і Польщі

НЬЮ-ЙОРК. – 29 травня в будинку Постійного представництва Польщі в ООН відбулася урочистість, присвячена Міжнародному дню миротворчої діяльности ООН і, зокрема, спільним діям на цій площині України і Польщі. Гостей приймали Постійні представники Польщі Януш Станчик та України Валерій Кучинський, військові радники полковник Віктор Гвоздь з України і підполковник Вальдемар Барановський з Польщі, працівники обох місій. На вечір прибули численні дипломати, зокрема військові радники ряду країн, гості з української та польської спільнот у США.

У залях були розгорнуті фотовиставки, що розповідали про місії українських і польських миротворців. Були показані кришталеві пам'ятки ім. Даґа Гамершолда, які вручаються родинам миротворців, котрі загинули при виконанні своїх службових обов'язків. Серед них була також нагорода Володимира Савчука, який загинув 7 листопада 2001 року. Миротворчі сили ООН почали свою діяльність з 1948 року і у 1988 році були відзначені Нобелівською нагородою за особливі досягнення у збереженні миру. Миротворці виконували свою місію у Кореї, Ніґерії, Єгипті, Сирії, Анґолі, ряді інших країн.

Вечір пройшов у атмосфері приязного спілкування усіх його учасників.

З приводу миротворчої діяльности України і Польщі військові радники обох країн відповіли на запитання „Свободи":

– Що можна сказати про спільні українсько-польські миротворчі акції?

В. Гвоздь: – Таким прикладом може служити спільний польсько-український батальйон „Полукрбат", який діяв у Косово під егідою НАТО від 1999 року. Але ще до створення цього батальйону українські і польські миротворці в 1993 році діяли на спільній території в Сербській Країні, на теренах Хорватії. Мені доводилося тоді відвідувати польський батальйон і я був приємно вражений його підготовкою, а також гостинністю поляків.

В. Барановський: – Українські вояки виявили себе як вартісні, високопрофесійні фахівці. Вони вміло виконували завдання з розміновування будинків, мостів, забезпечення шкіл.

– Чи є різниця у підготовці миротворців молодого війська України і старшого віком Війська Польського?

В. Барановський: – Досвідченість вояків залежить не від віку війська, а від досконалости вишколу і сумлінности виконання своїх функцій. І у цьому українці не поступаються перед польськими колеґами.

Левко Хмельковський



Український і польский вояки з батальйну „Полукрбат" в Косово (з архіву ООН).



На зустрічі в Постійному представництві Польщі при ООН (зліва): Вальдемар Барановський, Ольга Гвоздь, Світлана Погорельцева, Віктор Гвоздь, Генеральний консул України в Нью-Йорку Сергій Погорельцев.



Дипломати з Постійних представництв України і Польщі в ООН вітають гостей – голову СУА Ірину Куровицьку і Ярослава Куровицького.

Львів святкує своє 747-річчя

ЛЬВІВ. – Коли до влади приходять інші люди, міняються порядки, які були пов'язані з попередніми владодержцями. Так сталося і у Львові, де довгий час міським головою був Василь Куйбіда, а на останніх виборах переміг Любомир Буняк. І нові „порядки" не забарились...

Львів'яни звикли, що після літа, довгих вакацій приходить прохолодна осінь, а з нею – День Львова, багато пива, забав, конкурсів та вечірніх розваг. Але цього року Л. Буняк все змінив і (не без допомоги депутатів Львівської міської ради) переніс святкування на травень, на день св. Юрія, який є покровителем міста. Можливо, це вплив Скнилівської трагедії, і святкові заходи повинні мати святого покровителя.

І ось третього травня почалося святкування 747-ої річниці Львова. Місто сяяло різнокольоровими барвами, усі будинки були прикрашені. Все сприяло гарному настрою і бажанню святкувати. Після урочистого привітання на площі Ринок, Л. Буняк відкрив перегони „Запорожців" на трасі Львів–Варшава.

Вирушаємо до Порохової вежі. Там стоїть козацька чайка „Свята Покрова", на яку пускають усіх, хто бажає відчути себе козаком, і хоче помацати усе своїми руками. Біля чайки проходить фестиваль ковальського мистецтва „Замкові брами". Здоровенні дядьки вправно орудують молотами, підкорюючи залізо. Захопливе видовище!

На сцені Львівської Опери виступають молодіжні колективи і юні таланти Львова. Із піснею мандруємо далі вулицями Львова до парку ім. Б. Хмельницького, де триває фестиваль „Молодіжний Гайд-Парк". Можемо сісти у повітряну кулю, чи піти до пластунів на альпіністичну переправу і відчути себе скелелазами.

Молодь іде на концерт „Роквесна", а на площі перед Оперним театром відбувається ґала-концерт з участю відомих українських виконавців. У дворику львівської Ратуші вас чарує фестиваль джазової музики „Флюґери Львова".

Наступного дня – Молебень біля Ратуші. Відтак коло університету ім. І. Франка відбувається культурно-спортивне свято „Львів і львів'яни", з участю естрадних виконавців та творчих колективів. На площі перед пам'ятником Тарасові Шевченкові „Ватра" та „Соколи" співають пісні Ігора Білозора та Володимира Івасюка.

Об одинадцятій годині у центрі міста починається святковий феєрверок, що супроводжується гучними оплесками та радісними вигуками людей, які зібралися на майдані. Древній Львів по-молодому відсвяткував свій День.

Андрій Міськів

Як отримати візу до США?

Пояснення Генерального консула США в Києві

З того часу, як я приїхала до Києва, Консульський відділ зосередився на покращенні якості послуг для американських та українських громадян. У той же час, в результаті терористичних актів проти США, пріоритетним є запровадження нових процедур, створених для захисту та безпеки американських кордонів. Я хотіла б зупинитися на позитивних змінах, які відбулися, та майбутніх програмах, які покращать наші послуги як для американських, так і для українських громадян.

Ми намагаємося швидко та ввічливо обслуговувати громадян, які звертаються до нас. На жаль, трапляються випадки, коли невповноважені представники або компанії, намагаючись скористатися недосвідченістю громадян, яким потрібні візи, створюють негативне уявлення про Консульський відділ.

Перше хибне уявлення – це те, що ніхто не може отримати візу. Це неправда. У 2002 році Консульський відділ отримав близько 30,000 звернень по візи, було видано більше 15,000 віз. Консульський відділ Посольства США не має ніяких зв'язків з „візовими аґенціями" в Україні чи США. Будь-яка агенція, яка обіцяє комусь отримання візи за певну плату, як мінімум, чинить нечесно. Єдина плата за американську візу – 100 доларів за розгляд документів і ще 65 доларів за багаторазову візу. Для того, щоб отримати візу, потрібно пояснити віповідальному консульському працівникові, чому ви хочете поїхати до США. Ви також маєте довести, що ваші зв'язки з Україною є достатньо міцними для того, щоб ви повернулися до України після короткої візити до США.

По-друге, для кращого знайомства з американцями, які живуть в Україні, а також для поліпшення послуг та захисту для них, особливо тих, які мешкають за межами Києва, ми відвідуємо деякі обласні центри – Львів, Донецьк, Одесу, Дніпропетровськ та Харків. Наша перша подорож 13-14 лютого була до Львова, де ми зустрілися з американськими громадянами та запропонували основні консульські послуги, такі як реєстрація та нотаризація. За подальшою інформацією звертайтеся за електронною адресою: acskiev@state.gov.

По-третє, з 2 червня 2003 року ми почали видавати у Києві візи для наречених. Це перший крок до видачі усіх еміграційних віз у Києві, а не у Варшаві. Це стосується тільки нових клопотань. Будь-які клопотання, що вже надіслані до Посольства США у Варшаві, будуть опрацьовані там.

По-четверте, ми запровадили зміни щодо спрощення виїзду українців, які не порушували терміну дії попередніх віз. Починаючи з грудня 2002 року, українські громадяни можуть отримувати багаторазові візи, дійсні протягом 5 років. Згідно взаємної домовлености, американці також можуть отримати 5-річну українську візу. Українці з туристичними візами, термін дії яких майже закінчився, або ті, які мають використану візу у дійсному закордонному пашпорті, а також члени сімей власників багаторазових віз можуть скористатися спрощеною процедурою отримання віз. По детальнішу інформацію звертайтеся на наш вебсайт: www.usembassy.kiev.ua

Зараз нашим найголовнішим пріоритетом є захист американських кордонів. У найближчі місяці будуть запроваджені такі зміни: посилення заходів контролі за наданням студентських віз та віз по обміну, впровадження віз із підвищеним ступенем захисту та ретельніша обробка інформації, яку надають громадяни, які звертаються по візи. Таким чином процедура отримання візи буде займати більше часу. Хоча ми будемо робити усе можливе для ефективного запровадження цих змін, ми передбачаємо, що час очікування візової співбесіди може буте довшим, ніж три тижні. З огляду на це, подорожуючі повинні плянувати візову співбесіду заздалегідь.

Наприкінці декілька порад для тих, хто звертатиметься по візи.

Для отримання американської візи вам має бути призначена співбесіда, для чого потрібно, щоб ви нам надіслали лист електронною поштою на адресу: appointkiev@state.gov, або факс за номером (044) 216-3393, або поштівку без конверта на адресу: вул. М. Пимоненка, 6, Київ, 01901 Україна.

Під час співбесіди слід бути готовим обговорювати з консульським працівником мету подорожі та ваші зв'язки з Україною. Можна принести з собою докази працевлаштування, документи про банківський рахунок, наявність майна та інше. Лист-запрошення не є вирішальним документом, хоч його також можна принести.

Консульський працівник поставить декілька запитань про мету вашої подорожі та ваше становище в Україні, а потім прийме рішення у вашій справі. Якщо рішення позитивне, віза видається того ж дня. Якщо у візі відмовлено, працівник пояснить причину усно та надасть письмове пояснення.

Хоча кожна справа розглядається індивідуально, ми також беремо до уваги українські міграційні тенденції. На жаль, не кожен відповідатиме вимогам видачі візи. Чимало тих, хто приходить на візові співбесіди, не говорить правди про дійсну мету їх подорожі до Сполучених Штатів. Слід знати, що туристична віза не надає права навчатися або працювати, навіть протягом короткого часу. Туристи не можуть доглядати за дітьми чи людьми похилого віку, працювати прибиральниками чи будівельниками. Туристи не можуть подавати документи на вступ до коледжів чи університетів. Власник туристичної візи має право здійснити короткотермінову подорож до США, після якої він повинен повернутися додому. Порушення візового статусу може призвести до серйозних наслідків.

Якщо у Вас є інші запитання з приводу отримання віз США, ви можете надіслати повідомлення електронною поштою на адресу: visaskiev@state.gov. Якщо у вас є запитання про послуги для американських громадян, ви можете надіслати повідомлення електронною поштою на адресу: acskiev@state.gov. Ми обіцяємо відповісти на ваші запитання протягом 10 робочих днів.

Ліза Вікерс
Генеральний консул США у Києві
28 травня 2003 року

Від редакції:
На прохання нашої газети Генеральний консул США в Києві прислав нам додаткові інформації. Плата в сумі 100 долярів за розгляд документів не повертається назад подавачам у випадку, коли візи їм не надано. По-друге, всупереч чуткам, не треба чекати цілий рік від першого подання документів на візу, щоб подавати їх знову, але Генеральне консульство США рекомендує, щоб подавач дочекався покращення своїх обставин до того, як подавати документи вдруге. Кожне подання вимагає оплати в сумі 100 долярів за перевірку документів. І знову треба пройти інтерв'ю.

Українській громаді в Атенах – п'ять років

АТЕНИ, Греція. – П'ять років тому, на Великдень, о. архимандрит Сергій Келегер вперше відслужив Літургію українською мовою та освятив паски на Богослуженні для українців. Відтак о. д-р Святослав Шевчук, тоді студент морального богослов'я у Римі, а сьогодні віцеректор Львівської духовної семінарії, заснував в Атенах українську громаду. Протягом цього часу нашими вірними опікувалися о. Ярослав Бац, о. Атанасій, а останні півтора року – о. Любомир Дацiв. В Атенах українська греко-католицька громада св. Миколая діє при парафії Святої Тройці (катедральний собор Екзарха для греків-католиків візантійської традиції). Щонеділі у Літургії бере участь 300-400 осіб, у свята – понад тисячу.

На святкування 5-ліття української громади 22 травня прибув Архиєпископ Любомир Кардинал Гузар, а напередодні – Владика Юліян Вороновський, Єпарх Самбірсько-Дрогобицький. 23 травня в Посольстві України в Греції Владик вітав посол Віктор Кальник. Учасники святкувань відвідали українську школу.

Головні святкування відбулися 25 травня. Було відслужено Літургію, проповідь мав Владика Любомир. Потім відбулася конференція з приводу Великого голоду 1932-33 років в Україні, яку організувало Товариство українців в Греції „Українсько-грецька думка". Учасники заслухали доповіді Владики Любомира, Віктора Кальника та Галини Маслюк, голови Товариства українців в Греції. Конференція завершилася Панахидою в пам'ять жертв голодомору. Урочистий концерт підготували і провели члени української громади.

о. Ігор Яців

Після провокаційного виступу телебачення Росії проти В. Ющенка

КИЇВ. – У квітні 2001 року, незадовго до відставки В. Ющенка з посади прем'єра, російський телеведучий Михайло Леонтьєв присвятив свою програму „Однако" у російському етері „ГРТ" провідникові бльоку „Наша Україна" і його дружині Катерини Чумаченко. Суть програми можна звести до двох акцентів – дружина В. Ющенка – американка, працювала в Державному департаменті і Раді Національної безпеки США, звідки фактично „керувала проєктом" повалення Л. Кучми й обрання на президентську посаду В. Ющенка. Ці відомості ретранслювала київська телепрограма „Інтер".

Дружина В. Ющенка, яка в державних органах США не працює, звернулася з позовом до суду. Її адвокат Микола Полуденний нарахував у програмі 9 фрагментів із фактичними помилками й одну таку, що ображає честь його підзахисної.

Наприклад, М. Леонтьєв чомусь вирішив, що В. Ющенко очолив Національний банк у 1998 році після убивства Гетьмана за нез'ясованих обставин, тоді як головним банкіром В. Ющенко став у 1993-му.

Адвокат зробив висновок, що програма „Однако" була замовлена і є втручанням у приватне життя його підзахисної, яке спричинило суттєве погіршення здоров'я Катерини Чумаченко, знизило можливості її спілкування з людьми. Внаслідок стресу вона втратила молоко для годування маленької донечки, яка важко захворіла. К. Чумаченко була змушена пройти курс лікування, але результати його не дозволяють говорити про повне одужання.

Психологічна експертиза довела, що в результаті фізичних та етичних страждань К. Чумаченко зазнала невідновних втрат здоров'я. Ці події перевищили поріг стресового опору її організму.

У 2002 році Шевченківський суд Києва визнав розповсюджену М. Леонтьєвим інформацію недостовірною і зобов'язав його відшкодувати на користь Чумаченко 2 500 грн., а також спростувати цю інформацію в етері „ГРТ". М. Леонтьєва на суді не було.

У січні цього року Верховний суд України направив справу на новий розгляд у той же Шевченківський суд. К. Чумаченко за моральний збиток і зажадала від М. Леонтьєва 25 тисяч грн., зажадала вищого відшкодування від „Інтеру".

І ось М. Леонтьєв раптом з'явився в Києві на багатьох телеканалах України. З аргументів російського журналіста стає зрозуміло, чому він зважився приїхати. М. Леонтьєв висловлювався у своєму стилі, за будь-якої слушної нагоди згадуючи американське громадянство Катерини Чумаченко.

М. Леонтьєв заявив, що не мав наміру принижувати людську гідність громадянки США в тім, що вона захищає й просуває інтереси США, але „громадянка США, країни з досить чіткими інституціолізованими демократичними традиціями, намагається ввести в Україні попередню цензуру".

Тепер можна зробити припущення, що хтось привіз М. Леонтьєва до Києва, щоб провести нагадування: „У В. Ющенка дружина – американка". У той же вечір інтерв'ю з „російською зіркою" показали УТ-1 і ТЕТ.

Преса зауважує, що провідник „Нашої України" зчепився з каналом, який має міцні зв'язки з головою адміністрації В. Путіна Олександром Волошиним. З огляду на ненайкращі взаємини „Нашої України" із Кремлем, тепер у російських недругів В. Ющенка є привід нашіптувати російській владі: „А він ще й з нашим журналістом наважився судитися".

За матеріялами **„Української правди"**

Пластова домівка в Донецьку



Пластуни в Донецьку біля пластової домівки після її освячення 12 квітня 2003 р.

ДОНЕЦЬК. – Завдяки пожертвам друзів з Америки в Донецьку, нарешті, з'явилась своя власна домівка Пласту. У цьому мільйонному місті на сході України Пласт існує вже десять років.

Пластові заняття проводились в різних приміщеннях – у школах, (в позашкільний час), у будинках школяра, в приватних оселях. Власного ж приміщення Пласт не мав. Це, безперечно, створювало певні незручності. Пам'ятаємо закриття на капітальний ремонт дитячо-юнацького клюбу, на базі якого діяли три наші гуртки. Тоді протягом року юнаки і юначки тих гуртків збирались на сходини у різних приміщеннях, зі сумом згадуючи про ті кімнати, які вони прикрасили і оздобили у пластовому дусі. І хоч нині наявність одного приміщення не може бути єдиним місцем виховної діяльности Донецької станиці (оскільки гуртки діють в різних кінцях міста), але пластуни Донецька мріяли мати свою власність. Така потреба виникла ще й тому, що всі люди, з якими доводилось зустрічатися, пропагуючи пластову ідею, як правило, запитували: „Де є ваш центр, ваше представницьке приміщення?" Отож, ми мріяли і молились. І Господь відгукнувся на наші молитви. Завдяки жертводавцям із США і Канади були зібрані кошти на купівлю і ремонт двокімнатної квартири, яка розташована майже в центрі Донецька. Список всіх жертводавців навряд чи вмістить газетна стаття, і тому ми надсилаємо його для друку до нашого пластового часопису „Пластовий шлях", а тут щиро дякуємо всім тим, хто долучився до цієї справи – і тим, хто офірував кошти, і тим, хто збирав пожертви, і тим, хто молиться за розвиток Пласту на сході України. Зауважимо лише, що це були і пластуни, і непластуни, але все це – люди не байдужі до проблеми виховання молоді, до майбутнього нашого суспільства.

Домівка була придбана минулого року. Силами станиці в ній був зроблений ремонт, і ось 12 квітня цього року, на День пластової присяги, пластова домівка станиці Донецьк була освячена старшопластуном о. Ростиславом Муховським (від Української Греко-Католицької Церкви) і пластуном-сеніором о. Олександром Воловенком (від Української Православної Церкви Київського Патріярхату).

Приємно відзначити, що цей пластовий центр, який буде використовуватися і для потреб всієї Донецької округи Пласту, може стати взагалі одним із центрів спілкування української молоді в Донецьку.

До Пласту вже звернулась міська організація УМХ („Українська Молодь – Христові") з проханням час від часу проводити в домівці свої зібрання. Таке спілкування молоді двох громадських організацій тільки збагатить юнацтво, допоможе їм спільно вирішувати задачі сьогодення, тим більше, що частина членів УМХ є водночас і членами Пласту.

Нещодавно, під час Великодніх свят, у Донецьку побувала голова Крайової Пластової Старшини пл. сен. Оксана Заліпська, яка зі задоволенням зазначила, що станиця Донецьк є центром Пласту на східних теренах України, і висловила свої побажання щодо перспективи розвитку нашої організації.

А попереду пластове літо – участь у пластових таборах і міських молодіжних заходах, побудова пластової каплички на новацькій оселі. Хай Бог помагає!

Пл. сен. **о. Олександер Воловенко**



Юнацтво в пластовій домівці Донецька

16–21 червня: друга щорічна конференція в Урбана-Шампейн

УРБАНА-ШАМПЕЙН, Іл. – На продовження традиції попередніх наукових імпрез, цьогорічна конференція з української проблематики відбудеться в Ілинойському університеті від 16 до 21 червня. Її проводить Українська науково-дослідна програма під керівництвом Дмитра Штогрина. Наради відбуватимуться в рамках Літньої дослідної лябораторії Росії і Сходу Европи, що цього року відзначає 30-річчя своєї діяльности в науковому світі.

Головною темою конференції буде „Україна вчора, сьогодні, завтра". Її тематика дозволить доповідачам зосередитись на питаннях історіографії, культури, економіки, соціологічних узагальнень та на спеціяльних сесіях, присвячених проблемам українських Церков в Україні й діяспорі, свободі преси та ін. До складу програмової комісії конференції входять: Ася Гумецька (Мишигенський університет в Ан Арбор), Тарас Гунчак (Ратґерс-університет в Нюарку), Мирослав Лабунька (Український Католицький університет), Ярослав Розумний (Манітобський університет), Богдан Рубчак (Ілинойський університет в Чикаґо), Леонід Рудницький (Український Вільний Університет), Іван Фізер (Ратґерс-університет в Нью-Брансвік).

Серед ста запрошених учасників прибудуть на конференцію понад 50 доповідачів з Канади, Німеччини, Південної Кореї, Польщі, США, України. Організаційна комісія конференції очікує з України 35–40 професорів вищих шкіл, наукових дослідників та літераторів, зокрема поетів Івана Драча, Дмитра Павличка, Олега Романова, голову НТШ у Львові, голову Комісії стратегічного діловодства при Президентові України Георгія Почепцова, радника Посольства України у США Володимира Яценківського, ректорів національних і державних університетів. На конференції відбудуться презентації нових видань і літературно-мистецькі читання, що їх проводитимуть самі автори.

Цьогорічна конференція присвячена пам'яті Юрія Шевельова (1908–2002), що був членом Наукової ради Української науково-дослідної програми при Ілинойському університеті від початків її створення. Одна з перших сесій конференції буде виповнена доповідями про його життя і працю. Доповідачами будуть Андрій Давиденко, Богдан Рубчак, Оксана Соловей та Іван Фізер.

Після конференції, 22 червня, група доповідачів конференції з України зустрінеться з українською громадою Чикаґо й околиць. Зустріч проводить Фундація для розбудови українських студій в Ілинойському університеті під керівництвом Раїси Братків. Ця культурна імпреза відбудеться в Українському культурному осередку при парафії Святих Володимира й Ольги в Чикаґо.

За інформаціями про конференцію слід звертатись до Д. Штогрина на тел.: (217) 356-9195, або електронною поштою: shtohryn@uiuc.edu. Про зустріч-прийняття в Чикаґо звертатись до Р. Браткової на тел.: (847) 477-2150, або електронною поштою: raisa@bratkiv.com.

Володимир Петренко

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 13 ЧЕРВНЯ 2003 р.

Пассейк, Н.Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42 Відділу УНС, відбудуться о год. 7-ій веч., в УНДомі при 237 Hope Ave. Є важні справи, просимо взяти участь. На День Батька, в неділю, 15 червня Окружний Комітет Північного Нью Джерзі організує поїздку на Союзівку, просимо членів і не-членів взяти участь. Зголошення приймають: В. Марущак, тел.: **(973)546-6787**, Ю. Котляр, тел.: **(973)772-5265** й Варвара Тижбір, тел.: (973)478-1419. Автобус буде коло церкви на President Str. о год. 7-ій ранку.

Управа

Зустріч з полковником Є. Коновальцем в Асторії

65 років тому, 23 травня 1938 року, в голяндському місті Ротердамі, в кафе „Атланта", бомбою, підкладеною совєтським терористом Павлом Судоплатовим, був вбитий видатний український політичний і військовий діяч, полковник Євген Коновалець. Пропонуємо читачам уривки зі спогадів Петра Задорецького, одного з організаторів першого в Америці відділу Української Військової Організації (УВО), створеної в Асторії – районі Великого Нью-Йорку – в 1929 році при безпосередній участі провідника українських націоналістів Євгена Коновальця. Спогади надруковані в книзі про Євгена Коновальця, виданій у Мюнхені в 1974 році.

Одного вечора на початку липня 1929 року повідомив мене телефоном наш зв'язковий Дмитро Галич, що полковник буде в Нью-Йорку у п'ятницю, 5 липня, і матиме вільний час від полудня до ночі...

Здається, що в тих часах єдиним з асторійських українців, що мав своє власне авто, був член Відділу Михайло Ґалан, який радо згодився привезти полковника з Нью-Йорку до Асторії на збори і відвезти його назад...

В дорозі до Асторії розповідав полковник про свою організаційну працю між нашими людьми по різних містах в Америці – з вірою, що його праця, хоч яка вона тяжка і невдячна, не піде намарне. Він бачить, що наше громадянство тут, в Америці, вже позбулося більшовицького розгардіяшу, що донедавна загрожував національному життю нашої спільноти, що наші люди, без огляду на релігійні різниці, дивляться на світ власними очима і до визвольної боротьби українського народу в краю ставляться серйозно, про що він мав уже нагоду переконатись, і тому він уважає, що ґрунт під нову організацію в Америці є. Бракує лише відважних ентузіястів для оживлення духу тієї організації. Між іншим, сказав полковник, що йому буде приємно ближче познайомитися з асторійськими громадянами, а зокрема з членами тієї нової організації, що має нести постійну поміч рідному краєві. А тому, що по нинішній день полковник не дістав ніяких повідомлень про заснування нових Відділів у таких великих містах, як Чикаґо, Дітройт, Філядельфія, а в першу чергу Нью-Йорк, наш Відділ в Асторії буде першим відділом в Америці...

Така більш-менш була розмова полковника з нами, коли ми їхали автом до Асторії на основоположні збори 1-го Відділу Української Військової організації (УВО).

Полковник почав свою промову історією визвольної боротьби українського народу від княжих часів, ілюструючи своїми полум'яними словами світла й тіні тієї боротьби аж до наших часів, і коли зближався у своїй промові до листопадового зриву, я за сценою вже тримав у своїх руках розпростертий прапор, розуміється, синьою краскою догори, а жовтою вділ, не звертаючи уваги, що на тім прапорі з обох сторін були нашиті великі червоні букви – УВО. Чекаю лише на знак полковника, щоб той прапор маєстатично задемонструвати перед січовиками.

Коли ж я почув незабутні слова полковника, що він як голова Української Військової Організації в краю покаже зібраним той прапор, що 1-го Листопада 1918-го року тріюмфально повівав на львівській ратуші, під гучні оплески січовиків я вийшов з розпростертим прапором на фронт сцени... За хвилинку люди з перших лавок почали кричати: „Оберніть прапор!", „Ви тримаєте догори ногами"! Я зразу не знав, в чім річ, і мало зі сцени не злетів. Аж сам полковник взяв від мене прапор і обернув жовтою краскою догори, а синьою вділ, бо так були нашиті букви „УВО" на тім прапорі, пояснюючи, що на Великій Україні бойові частини збройних сил зразу були прийняли в себе жовто-блакитний прапор, замість синьо-жовтого, і бойовики УВО нашили так ініціяли своєї організації.

У своєму слові до членів полковник розказував про діяльність УВО на рідних землях і про свою ціль приїзду в Америку, про завдання нової організації на терені Америки, наріжним каменем якої буде щойно заснований її 1-ий відділ. УВО в краю є організацією наскрізь військово-революційного характеру, але тут, в Америці, вона буде виключно допоміжного характеру або резервом для постійної помочі, головно матеріяльної, без якої продовжувати визвольну боротьбу в краю, очолювану УВО, буде неможливо, бо самозрозуміла річ, що така боротьба потягає за собою колосальні видатки. Майже в подробицях переповів полковник членам про важливіші дії УВО в краю, про які в часі першої зустрічі з ним інформував мене, тобто про жорстокість польського уряду у відношенні до українського населення в галичині, про більшовицькі звірства на Великій Україні, про неминучість Другої світової війни, до якої нарід наш мусить бути відповідно приготований.

Вбивство, здійснене за наказом Сталіна

Англомовне видання спогадів колишнього керівника одного з управлінь НКВД, а пізніше КДБ Павла Судоплатова „Спеціяльні завдання" відразу по виході привернуло до себе увагу широкої громадськости.

Книга шпигуна, провокатора і вбивці, ім'я якого протягом 58 років було однією з державних таємниць, розповідає про широкий спектр темних справ, скоєних як на терені радянської імперії, так і за її межами. Зупинюсь лише на розділах, в яких йдеться про вбивство провідника українських націоналістів полковника Євгена Коновальця.

Павло Судоплатов народився в українському місті Мелітополі у 1907 році. Хрестили хлопчика в російській православній церкві. Батько його – українець за національністю, був мірошником. Мати – росіянка, її п'ятеро дітей майже не володіли українською мовою, не знали національних звичаїв і традицій. У 1917 році раптово помер батько Павла, родина опинилася у скрутному матеріяльному становищі. Скінчивши початкову школу і не маючи умов для продовження освіти, 12-річний хлопець тікає з дому, стає вихованцем червоноармійського полку, а згодом – чекістів. Далі, розповідає автор книги, його перевели до Москви, в закордонний відділ НКВД, де він стає організатором диверсій та терористичних актів, спрямованих проти національних провідників України.

Судоплатов отримав завдання ввійти в кола закордонної української еміґрації,познайомитися з полковником Євгеном Коновальцем – головою Проводу Українських Націоналістів, однією з найвидатніших постатей української історії першої половини XX століття. Впродовж восьми місяців готувався Судоплатов, опанував шпигунську техніку, вивчав українську мову, зокрема галицький діялект, історію національно-визвольного руху в Україні.

Далі Судоплатов докладно розповідає про зустрічі з Коновальцем. Після довшого перебування в оточенні української еміґрації за кордоном, Судоплатова викликали до Москви, де відбулися дві його зустрічі зі Сталіном. Автор докладно описує бесіди з „вождем усіх часів і народів", а також розповідає про те, як готувався замах на Коновальця.

Під час першої зустрічі, у якій взяв участь народний комісар внутрішніх справ Єжов, Сталін цікавився настроями, які панують в середовищі українських еміґрантів за кордоном, чи справді Коновалець є провідником українських націоналістів, якого підтримують численні організації в країнах Заходу та американського континенту. На ці питання, як стверджує автор книги, він дав вичерпну відповідь, однак виявився не готовим до того, щоб запропонувати Сталінові плян вбивства полковника.

– За тиждень підготуєте пропозиції, – сказав Сталін і простягнув руку розвідникові.

Єжов, пославшись на Сталіна, порадив Судоплатову поїхати до Києва, щоб зустрітися з першим секретарем ЦК Компартії України Станіславом Косіором та головою Президії Верховної Ради Григорієм Петровським і разом обговорити питання, яке цікавить Москву. Така зустріч відбулася. Коли Сталін вдруге запросив Судоплатова до себе, то перше слово він надав Петровському, який доповів, що уряд совєтської України засудив заочно Коновальця до страти. Сталін схвалив прийняте рішення і поцікавився у Судоплатова особистими прикметами Коновальця.

– Любить шоколадні цукерки, – відповів розвідник, – часто купує коробки з такими солодощами.

– Гадаю, доцільно було б скористатися цією нагодою, – зауважив Сталін і побажав Судоплатову успіху у виконанні покладеної на нього місії.

Спеціяльній лябораторії, створеній при НКВД, було доручено виготовити бомбу у вигляді пакунку з шоколадними цукерками. Незабаром це завдання було виконано. Щоб бомба вибухнула, слід покласти коробку у горизонтальне положення і включити годинниковий механізм.

Ранок 23 травня 1938 року видався у голянському портовому місті Роттердамі напрочуд теплим і сонячним. З радянського торговельного теплохода „Шилка" зійшов на берег Павло Судоплатов. Він поспішав до кав'ярні „Атланта", в якому на 11 годину 50 хвилин було призначено побачення з Коновальцем. Полковник, не підозріваючи нічого поганого, прийшов на цю зустріч сам, зайняв місце за вільним столиком і радо привітав свого „доброго" знайомого. Бесіда була короткою, більш докладну розмову передбачалося провести в той же день у центрі міста.

Бомба лягла на стіл. Почався відлік останніх хвилин життя Коновальця... Судоплатов, вийшовши з кафе, попрямував у протилежний бік вулиці. На вулиці почув сильний вибух і побачив, що люди, які знаходилися поруч, кинулися до кав'ярні.

Не можна без обурення читати ті рядки, в яких автор спогадів розповідає про свої почуття після того, як він здійснив замах. Даремно в них шукати переживання за те, що позбавив людину життя. Його хвилює лише одне питання: чи вдалося виконати наказ вождя, чи не відійшов на якусь мить полковник від столика, за яким сидів?

Смерть Євгена Коновальця напередодні вирішальних для України подій була, без сумніву, великою втратою. Цей підступний удар викликав глибоке потрясіння в ОУН, але сили організації не послабив.

Анатолій Гороховський,
Чикаґо

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

„Лебідь“ – нова вистава „Яри“



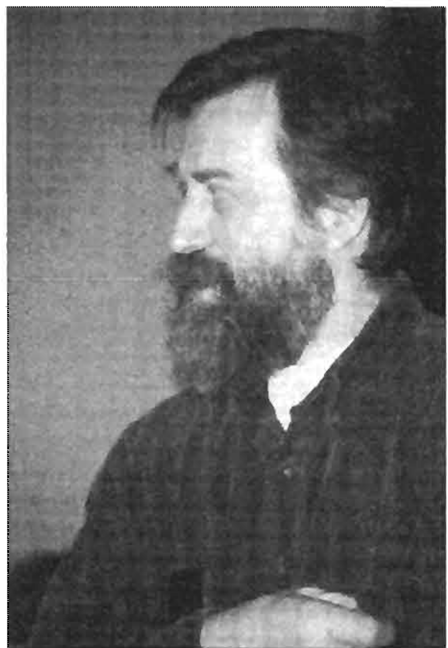
Сцена з вистави „Лебідь“

НЬЮ-ЙОРК. – Мистецька група „Яра“ від 12 до 19 червня представить нову виставу „Лебідь“ у театрі „Ля Ма-Ма“. Нова музична вистава створена на підставі поеми „Лебідь“ українського поета Олега Лишеги. „Вибрана поезія Олега Лишеги“ (Гарвардський університет, 1999 рік) в перекладі автора та Джеймса Брасфілда минулого року одержала нагороду від ПЕН-клюбу. Американські критики порівнюють Олега Лишегу з такими поетами XX століття, як Рільке і Монтале. Письменник і критик Джеймс Керол пише, що поезія Лишеги „приносить англомовним читачам не тільки новий голос, але, навіть у перекладі, новий вислів, нове сприймання світу“.

Виставу „Лебідь“ грають по-англійськи в перекладі Вірляни Ткач та Ванди Фіппс.

Поему „Лебідь“ можна прочитати по-англійськи в Інтернеті: http://www.brama.com/yara/lys-swan. Виставу готують режисер Вірляна Ткач, актори Ендрю Колто, Сумі Ким, композитор і віольончеліст Пол Брентлі, вокалістка Мередіт Райт, сценограф і костюмер Ватоку Уено, відео-оформлювачі Андрея Одежинська та Олена Сіянко.

Цього року Вірляна Ткач була кандидатом на режисерську нагороду від „Theatre Communications Group“. Вона створила вже одинадцять театральних вистав, яких прем'єра відбулася в театрі Ля Ма-Ма.



Олег Лишега

Щодо поета Олега Лишеги, то його творчість несподівано знайшла більший відгук в Америці і Канаді, ніж в Україні, де його друга збірка “Снігові і Вогню” вийшла лише взимку цього року. Видавництво Гарвардського університету пише у передмові: „Олег Лишега є поет поетів сучасної України. Як поетові-дисидентові йому забороняли друкуватися з 1972 по 1988 рік. В той час його поезія набрала майже легендарної слави“.

Вистава іде від четверга, 12 червня, о 8-ій год. вечора, в неділю – о 3-ій год. по полудні. Адреса театру:

La MaMa 74 East 4th St New York City (212) 475-7710. Ціна вхідного квитка – 15 дол.

В. Т.

Концерт Українського музичного інституту

ІРВІНҐТОН, Н. Дж. – Наприкінці кожної весни Український народний дім гостинно приймає усіх шанувальників клясичної та народної музики і співу. Колишні і теперішні вихованці Українського музичного інституту Америки складають творчі звіти перед рідними, друзями, знайомими, усіма, хто душею і серцем сприймає мистецтво. Очолює цей Інститут відома піяністка і педагог Таїса Богданська.

Цьогорічна ірвінґтонська музична весна була особливою – Інститут відзначає свій ювілей, і цій події був присвячений звітний святковий концерт. Музикознавець Роман Савицький ознайомив присутніх з місцем української пісні в творчості американських композиторів.

Добре відомо, який вплив у всі часи мала українська народна пісня в музиці інших народів, зокрема композиторів Й. С. Баха, Л. Бетховена, К. Вебера, Ф. Лїста, Ф. Шуберта, В. Моцарта... У їхніх окремих творах виразно звучить українська пісенна музика. Українська мелодика зацікавила їх щирістю, чаром, художньою досконалістю.

На вечорі звучали українські пісні в інтерпретації Г. Мілера, Б. Гудмана, у виконанні вихованки Інституту Марти Мачай.

Скрипаль Рафаїл Венке під фортепіяннний акомпаніямент Пітера Тарсіо виконав твори композиторів Масене та Грудина. Уліта Ольшанівська з притаманним їй чаром виконала три твори великого Ф. Шопена.

Наприкінці програми звучав спів Лесі Грабової, твори С. Людкевича, А. Кос-Анатольського, Лєгара.

Ольга Стащишин

НОВІ ВИДАННЯ

„До історії української літератури" – версія Григорія Грабовича

На презентації другого (доповненого й виправленого) видання фундаментального тому Григорія Грабовича „До історії української літератури" Микола Рябчук пригадав промовисту деталь: він уперше побачив екзотичного тоді „гарвардця" в середині 1980-их, ще за доби „соціялістичного реалізму", на зустрічі радянських літературознавців. Професор Г. Грабович не вступав до дискусії, натомість зосереджено нотував щось у записнику. Тоді молодому й запальному критикові М. Рябчукові здалося дивним: як можна марнувати дорогий час на вислуховування радянських ідеологічних кліше? І тільки значно пізніше він збагнув: сумлінний дослідник має бути присутнім на цьому обряді. Він має на власні очі побачити, як і чим живуть об'єкти його дослідження.

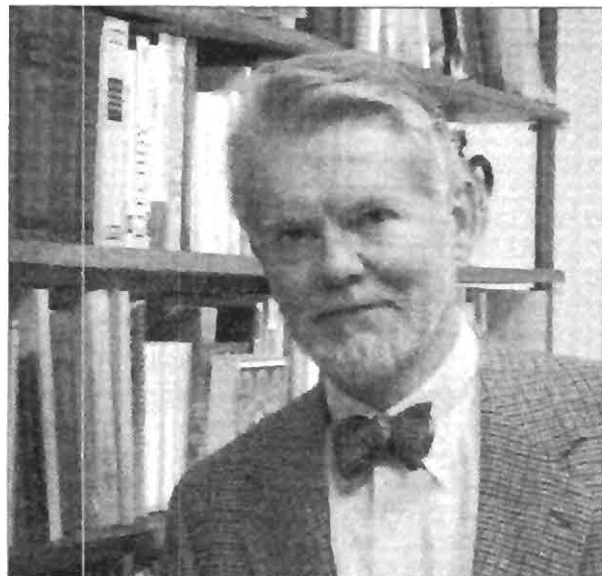
Здається, протягом минулого десятиліття не було послідовнішого борця проти світил і канонів „радянського літературознавства" за професора Г. Грабовича. Сторонньому читачеві така затятість може здатися незрозумілою: адже це літературознавство відійшло разом із СРСР, і сьогодні вже ніхто не писатиме дисертацій про „відображення керівної ролі КПРС" у творчості українських радянських письменників. Але біда в тому, що провідні постаті того літературознавства – досі на сцені. Тепер вони намагаються вчити нас „любити Україну", але їхня фатальна неосвіченість укупі із раз і назавжди засвоєною „єдино правильною методологією" здатна привести лише до дискредитації предмету їхнього дослідження.

Від початків своєї дослідницької праці Григорій Грабович прагнув показати: клясична українська література може бути прочитана й по-сучасному. Професор Г. Грабович переконує: нам нічого соромитися, українська література здавна продукувала тексти такого рівня, з якими можемо сміливо з'являтися перед близькими й далекими сусідами. Лишень слід уміти по-новому прочитати ці тексти. Як по-новому прочитати й контекст, за якого ці тексти писалися.

Дехто сьогодні ставить в один ряд прізвища Грабовича й Бузини. Немає нічого дальшого від істини. Сумновідомий публіцист російськомовних київських таблоїдів ненавидить Шевченка – і це видно з кожного рядка його текстів. Натомість професор Грабович Шевченка ніжно любить, але не як „патріотичну ікону" в кожухові й смушевій шапці, а як геніяльного поета і як живу людину. І кожна обставина, пов'язана з життям цього поета й цієї людини, цікава для дослідника. Саме такий живий, не „іконізований" Шевченко сьогодні може бути цікавий масовому читачеві, який чомусь вперто віддає перевагу саме цікавому, а не „ідейно витриманому" чтиву.

Відтак настанова професора Грабовича – утверджувати в нашому літературознавстві сучасний український дискурс, готовий до відповідей на найнесподіваніші інтелектуальні виклики сьогодення. Цій меті слугують засновані ним часопис „Критика" і видавництво „Критика". Найостаннішою новиною видавництва стало вже згадуване дослідження „До історії української літератури", перше видання якого вже давно розійшлося.

У книзі зібрано праці професора Грабовича останніх тридцяти років – від давнього „Диптиху про Тичину" аж до нещодавнього, гостро-полемічного тексту „Літературне історіописання та його контексти", присвяченого обставинам, про які я вже згадував на початку цієї статті. Хронологічно тексти Григорія Грабовича охоплюють проміжок у чотири століття – від писань Івана Вишенського аж до останніх витворів академічного Інституту літератури.



Григорій Грабович

Знаменно, що „цікаві" для автора моменти часто виявляються й найменш висвітленими українською наукою. Скажімо, пишучи про ранню українську літературу XIX століття, професор Грабович зупиняється не лише на текстах, а насамперед на їхній рецепції в загальноросійському контексті, адже саме це явище є центральним при дослідженні формування модерної української історичної й національної свідомости.

Звичайно, чимало текстів Григорія Грабовича писалися з розрахунку викликати дискусію. Але в наших „викривлених умовах" частіше вони наражалися на мовчання літературних кіл і на лайку з табору тих, хто досі воліє підміняти науку ідеологією. І це прикро – адже з професором Грабовичем зовсім не обов'язково погоджуватися в усьому. Але, на жаль, генетична порода „радянських літературознавців" до арґументованої полеміки якраз і не привчена. Вона знала лише крайнощі – дифірамби й політичний донос...

Отже, книга Григорія Грабовича відверто заохочує до глибокої наукової дискусії з найактуальніших питань українського літературознавства. І – будемо сподіватися, цього разу така дискусія врешті-решт відбудеться.

Д-р Максим Стріха

Подається з деякими скороченнями

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Редакційна колеґія. „Під північним сяйвом", хроніка Пласту в Мінеаполісі, 1950-2000 роки. Редакційна колегія вірить, що хроніка пригадає усім колишнім членам цієї організації їхню юність, пригоди, подруг і друзів з минулих днів, і що вона буде важливим додатком до історії української діяспори.

Іван Головінський. „Педагогічна психологія", навчальний посібник для вищої школи. Праця відомого американського професора вперше друкується у перекладі на українську мову. Ця книга охоплює матеріял, який включає університетський курс із педагогічної психології, що читається в університетах США, Европи та України. Книга розрахована на викладачів, студентів, а також усіх, хто займається педагогічною діяльністю і цікавиться питаннями педагогічної психології. Видавництво „Аконіт", Київ 2003 року.

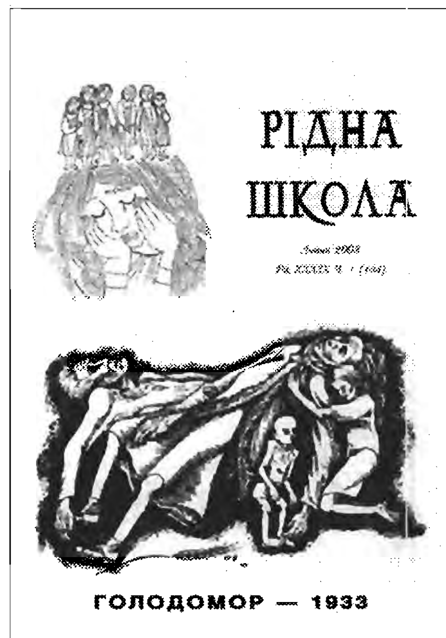
Редакційна колеґія. „Верховина" – літературна мозаїка. Орган дружньої ланки прихильників ідейної літератури, ч. 20. Вікторія, Кензас, 2003 року.

Василь Верига. „Слідами батьків", нариси історії 30-го полку дивізії „Галичина" – 1-ої дивізії Української Національної Армії. Книга відомого історика-військовика та публіциста відтворює бойовий шлях 30-го полку дивізії „Галичина" – Української Національної Армії. Для науковців, педагогів і тих, хто цікавиться маловідомими сторінками Другої світової війни. Видавець – Братство колишніх вояків 1УД УНА, Львів, 2002 року. Видруковано у жовківській друкарні видавництва отців Василіян „Місіонер".

Василь Верига. „За межами Батьківщини", збірник наукових статтей і доповідей. Книга відомого історика та публіциста включає його багатолітній науковий доробок з новітньої історії і культури України та української діяспори. Для науковців, журналістів, педагогів, студентів і всіх ,хто цікавиться маловідомими сторінками української історії XX сторіччя.

Корній Товстюк. „Хресна дорога" – трагедія. У 344- сторінковій книжці в поетичній формі через долі героїв автор розповідає історію України. Бажання автора – передати читачеві, особливо молодому, свої спогади, трагічний літопис життя свого народу, а також свою віру у краще майбутнє вільної України, у розквіт української нації. Прийдешнє покоління повинно пам'ятати і розуміти, як здобували цю волю діди і батьки. Видавництво ім. Олени Теліги, Київ, 1999 рік.

Нове число „Рідної Школи"



Нещодавно вийшло нове число журналу „Рідна Школа", датоване лютим 2003 року (ч. 1 -134), що його тричі в році видає Шкільна Рада при УККА і Централя Опікунів. Цим разом 33-сторінкове видання відзначає 70-річчя Великого голоду в Україні – однієї з найжахливіших спроб окупанта знищити український народ і зламати його волелюбну вдачу. На сторінках журналу є прецікаві для читача матеріяли, зокрема стаття д-ра Є. Федоренка „У 70-ліття ґеноциду проти українського народу", М. Сагайдака – „Етноцид українців в СРСР", оповідання Миколи Понеділка „Буржуйка", Любови Дражевської – „Діти – 1933 – Голод". Цікава стаття „ Про престижність української мови" Івана Пасемка, члена Міжнародної науково-координаційної ради з проблем українознавства.

Крім того є, цілий ряд громадсько-шкільних вісток і повідомлень, вірші, листи з України, список підручників і адміністративних посібників, виданих Шкільною Радою, та багато іншого.

Головним редактором журналу є д-р Євген Федоренко. Річна передплата – 9 дол., одне число – 4 дол. Журнал можна придбати у Шкільній Раді за адресою: Educational Council, UCCA, P.O. Box 391, Cooper Station, New York, N.Y. 10276-0391. Тел. (212) 477-1200, факс: (212) 777-7201.

Корпункт в Києві: Ганна Онкович, Київ 01030, вул. Коцюбинського, буд. 2, кв. 11. Тел.: (380) (44) 224-3925. Іван Пасемко, Київ 32, бульв. Тараса Шевченка, буд. 38, кв. 92. Тел. (380) (44) 235-2143.

Тонкий дослідник природи

До 90-річчя художника Любомира Кузьми



Л. Кузьма, „Автопортрет" (1954 р.)

Важко розповісти про творчий доробок мистця на кількох сторінках друкованого тексту, та ще й передати його думки та пошуки протягом усього життєвого шляху. Адже 24 травня Любомирові Кузьмі минуло дев'ятдесят, і його дружина – пані Галя – звернулась до мене, щоб я написала про творчість мистця. У багатьох випадках саме дружини мистців підтримують творчість своїх чоловіків та опікуються ними.

Народився Любомир Роман Кузьма в 1913 року в селі Білім Перемишлянського повіту, біля Львова, в родині вчителів. Гімназію закінчив у Львові, в 1931 році. Ще студентом гімназії почав вчитися малярства приватно у професора Миколи Федюка, який закінчив Краківську академію мистецтв та Мюнхенську академію мистецтва. Після закінчення гімназії Любомир Кузьма вчився у Львівському університеті на біологічному факультеті та одночасно студіював малярство у клясі польського мистця Радніцького.

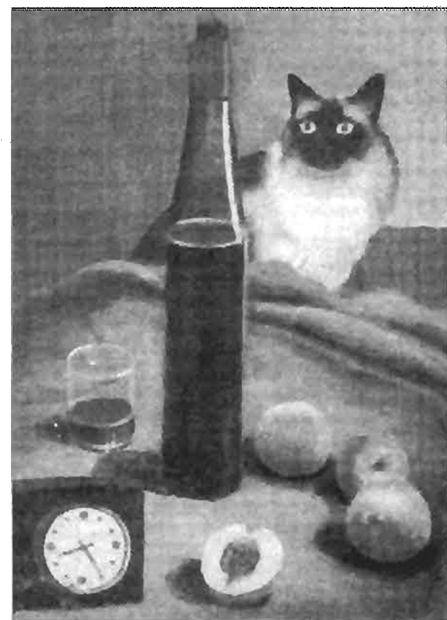
У 1937 році закінчив Львівський університет зі ступенем маґістра філософії в ділянці зоології. Та малярства не залишив, брав приватні лекції у польського мистця Владислава Ляма у Львові, а з 1938–1939 р. – в Академії мистецтва у Варшаві, в клясі професора Прушковського. Після війни переїхав до Німеччини і перебував у Берхтесґадені до 1949 р., коли переїхав до США. Одразу розпочав громадську та мистецьку діяльність – був членом, а потім головою Об'єднання мистців-українців Америки (1964–1973), а також організував власну мистецьку школу (1956–1984). Написав ряд статтей на мистецькі теми, які були надруковані в „Свободі" та інших виданнях.

Мистець Любомир Кузьма працює у жанрі натюрморту, пейзажу, портрету та композиції із фігурами в техніці темпери та енкаустики. Призабуту техніку енкаустики він відкриває для себе і вдосконалює. Ця техніка дає йому багато можливостей, щоб добитись світла, яке у його творах випромінюється наче зі середини предмету.

Натюрморт – провідний жанр мистця. Влучно підмітив Вадим Лесич у статті „Любомир Кузьма та його світ", яка була надрукована в „Листах до приятелів", що „...натюрморти заспокійливі власною гармонією та відзначаються якоюсь, наче б захованою в ній, задушевністю, може і не типовою українською, чи навіть слав'янською, а радше наче б готично-германською чи голяндською". Справді, на перший погляд, відчувається вплив голяндського натюрморту доби бароко. Але голяндські натюрморти віддзеркалюють той період часу, коли країна отримала незалежність від Еспанії і мистці ніби показували своє багатство у зображенні речей. На голяндських натюрмортах зображені, в основному, екзотичні овочі, яких немає на півночі.



„Портрет Ірини Єфремової" (1964 р.).



Натюрморт з котом" (1988 р.)

У Любомира Кузьми зображена ярина та овочі, які можна купити поряд, поблизу Танерсвілу. Тут Кузьма ніби любується дарами природи, що є поряд, дає цю можливість відчути нам. Палітра його тонів не має різких контрастів, експресії. Він лише подає нам матеріяльний вигляд предметів такими, як вони є, спокійно, без будь-якої екзальтації. „Природа, – пише Вадим Лесич, – завжди хвилювала мистця і була чи не основним його зацікавленням: гриби, квіти, пейзажі... Він підмічає різні особливості і ці підкреслення своєрідного мікрокосмосу дають особливий вираз, який стверджує, що малий вирізок світу є органічною частиною великого світу і його космічних законів та процесів".

Любомир Кузьма – тонкий дослідник природи. Особливо зворушливі його квіти. Володимир Ласовський у статті „Любомир Кузьма – маляр мрійник" (*„Свобода", 25 березня 1964 р.*), пише: „Таке окреслення належить М. Осінчукові. Л. Кузьма любить природу, а змальовуючи її, здебільша оту первісну, без доторку заяложеної долоні цивілізації, вслухається в нечутну для звичайного вуха мелодію, що супроводжує таємні процеси рос".

Окремий жанр його творчости – портрети, які він вкомпоновує то в пейзаж, то в інтер'єр. Любомир Кузьма створює портрет тендітного та вразливого підлітка. Він добивається цього не лише моделюванням самої фігури, але й конструкцією тла: ритми прямокутників ширми та крісел створюють враження замкнутого середовища і виразно підкреслюють, що інтер'єр наче тисне на портретовану, але і її думки десь далеко. Це портрет Ірини Єфремової.

Свої твори мистець виставляв протягом усього творчого життя, починаючи із Львова: у 1938 році в польській ґалерії „Товариство приятелів мистецтва", в 1942-му на українській виставці у Львові, у 1946–1948 роках – на щорічних українських виставках в Берхтесґадені, 1948 року – в німецькій ґалерії в Мюнхені. В США його твори експонувались на щорічних виставках ОМУА, в приміщенні Українського Братського Союзу на „Верховині", Глен-Спей, в Ґражді, Гантер, а також в американських ґалеріях „Караван", „Лігоа Дункан", Нью-Йорк, в ґалерії „Реймонд Дункан", Париж. Персональні виставки були у ґалерії „Лігоа Дункан" у 1961 році, в ґалерії ОМУА чотири рази, в ґалерії ЕКО у Ворені, Дітройт – в 1983 році.

За свої твори він отримав нагороди на виставці Американської ліґи професійних мистців, членом якої він був і є, на виставці американських мистців у ґалерії „Твайлайт Парк", що у Кетскільських горах. Про його творчість були статті в українській та англомовній пресі.

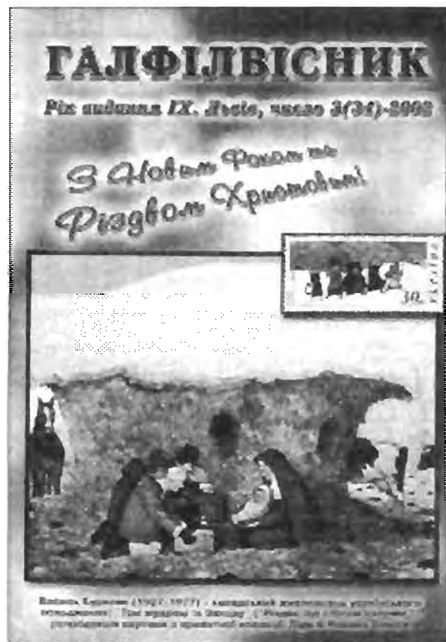
Стефанія Гнатенко,
Нью-Йорк



„Натюрморт" (1996 р.)

Філателія

Журнал зі Львова



До Америки надійшло найновіше число філателістичного журналу „Галфілвісник", що його редагує Роман Бишкевич у Львові. Видавець журналу – Львівське філателістичне товариство ім. академіка Агатангела Кримського.

У цьому числі (3-34, 2002) вміщено статті Романа Бишкевича до 60-річчя УПА – про поштову спадщину цього війська, виступ Олександра Жарівського на III з'їзді Асоціяції філателістів України, з коменатрем журналу, цікаві розвідки, зокрема про поштову марку США на честь Енді Воргола (1928-1987).

Богдан Паук,
Чикаґо

Українка Валентина Лисиця відкриває Музичний фестиваль Ґрент Парку

ЧИКАҐО. – „Grant Park Music Festival" святкує свій 69-ий сезон у 2003 році. Цей щорічний фестиваль збирає сотні тисяч людей, яким подобається клясична музика. Тут представлені найвідоміші артисти з різних куточків світу. Вхід на фестиваль – безкоштовний, щоб якомога більше людей могло долучитись до клясики світової культури. Сотні тисяч людей щороку приходять подивитись на прекрасне дійство, послухати чудову музику, підтримати виконавців зі своєї країни.

Фестиваль відкривається 11 червня і буде тривати до 16 серпня. На фестивалі виступить понад 20 відомих мистців, симфонічна оркестра та симфонічний хор. Детальніше про програму фестивалю можна дізнатися з програмок фестивалю або на сайті фестивалю www.grantparkmusicfestival.com

Цього року відкривати фестиваль випала честь українці Валентині Лисиці. Валентина Лисиця – випускниця Київської консерваторії, переможниця таких престижних конкурсів, як „Murray Dranoft Two Piano Competition", „Concertino Prague", „The Lysenko Piano Competition", „The Paris Chamber Music Competition", „Ukrainian Chamber Music Competition".

Валентина Лисиця бере участь у програмах „Grant Park Music Festival" вже шість років з концертами Моцарта, Рахманінова, Прокоф'єва та інших. На відкритті фестивалю вона виконає П'яту симфонію Бетовена. Про минулі концерти Валентини Лисиці вже писали головні газети міста – „Chicago Tribune" та „Chicago Sun Times". Два тижні тому В. Лисиця виступила на радіо в Чикаґо з фортепіяновою програмою та дала інтерв'ю. В. Лисиця захопила слухачів своїм високим технічним та музичним рівнем, як також своєю чарівною постаттю та поведінкою.

Треба звернути увагу на те, що Чикаґо – це одне з небагатьох міст в США, в якому відбувається повний літній сезон клясичної музики безкоштовно для всіх прихильників музичної культури. Кошти для покриття фестивалю передаються від мерії міста та від благодійних акцій та датків чикаґської громади. Концерт 11 червня, як і всі концерти – безкоштовний. Але 13 червня відбудеться благодійний прийом для придбання фондів на музичну серію. Хто хоче взяти участь у цій акції, може звернутися до Марти Фаріон або телефонувати на тел. (312) 742-4763, або електронною почтою до granpark-music@mindspring.com.



Валентина Лисиця

Хочемо звернути увагу, що і в серії славної Чикаґської симфонічної оркестри, і в серії Фестивалю Ґрент Парку дирекція дивиться на свій ринок, іншими словами, на авдиторію. Ведуть статистику, хто приходить на концерти і скільки людей, і ці дані вирішують програмування наступних сезонів. Тому добре було б, щоб багато українців прийшло на концерт Валентини Лисиці, і щоб це стало тим потрібним важелем для організаторів фестивалю запрошувати більше українських музикантів на виступи. Тоді світ буде більше знати і про Україну, і про українську громаду в Чикаґо, таким чином пошириється позитивна думка про українців, а також це допоможе українським артистам-музикантам пробитися у жорстокій конкуренції ринку світової музики.

Запрошуємо і заохочуємо прийти на фестиваль і на концерт Валентини Лисиці, який відбудеться в середу, 11 червня, в 6:30 веч. у Ґрент Парку над озером Мишиґен, на сцені біля вулиць Jackson & Columbus Drive.

Марта Фаріон

Діяспора...

(Закінчення зі стор. 9)

Діяспора та Україна

Предметом панелі під назвою „Діяспора й Україна: транснаціональний вплив", була тема, яка „торкає за живе" багатьох у діяспорі. Стосунки діяспори із колишньою батьківщиною не лише багатогранні, складні, але й емоційно заряджені.

Григорій Немиря, директор центру Европейських та міжнародних досліджень у Національному університеті ім. Тараса Шевченка в Києві, проаналізував вплив діяспори в Україні на рівні політики, поведінки еліт, громадянського суспільства, освіти та культури. На його думку, інвестиції, які здатні справити найбільш позитивний вплив на українську державність і суспільство загалом, діяспора може зробити саме в царині культури та освіти.

Доповнюючи теорію практикою, Віра Андрушків, директор Програми партнерства громад Фундація „Україна-США", розповіла про конкретний приклад позитивного впливу діяспори на Україну саме у ролі посередника у розвитку і поглибленні взаємин між ширшим американським суспільством та Україною. Діяльність фундації вже багато років є прикладом успіхів, яких досягнула окрема діяспорна установа у мобілізації по суті безмежних політичних, фінансових, інтелектуальних та культурних ресурсів Америки з метою сприяти демократії, ринковим реформам, забезпеченню людських прав і розвитку громадянського суспільства в Україні. Серед минулих і сьогоднішніх проєктів фундації є програма сприяння розвитку інституційних механізмів Верховної Ради, проєкт Конституційного суду, програми економічного розвитку, гуманітарної допомоги, – на сьогодні загалом п'ятнадцять програм. Наприклад, у межах Програми партнерства громад, яку провадить фундація за фінансової підтримки американської Аґенції міжнародного розвитку (УСАІД), відбуваються інтенсивні контакти підприємців, діячів науки, культури, мистецтва. Було також створено п'ять реґіональних центрів, які дають нагоду представникам всіх міст і сіл України проходити вишкіл в галузі розвитку демократії і місцевого самоврядування. Девіз цієї програми „Малі рішення, а не ґрандіозні ілюзії" звучить як поправка на дійсність, яка давно стала необхідною для тих у діяспорі, хто в минулому і тепер виявляв нетерплячість і брак реалізму в сподіваннях швидких реформ у новонезалежній Україні.

Що далі?

Спільним знаменником дводенних дискусій була критична і твереза аналіза нинішнього стану взаємин між українською діяспорою Північної Америки та країною предків. Дух конструктивної критики панував під час завершального засідання симпозіюму в рамках круглого столу під назвою „Транснаціоналізм і діяспора: що далі?". Крім головуючого Всеволода Ісаєва, в ньому взяли участь Роман Шпорлюк, професор української історії (Гарвард), Григорій Грабович, професор української літератури (Гарвард), та Григорій Немиря. Віддавши належне і привітавши організаторів симпозіюму із успіхом, Р. Шпорлюк висловив надію, що він стане предтечею аналогічних наукових форумів у майбутньому, програми яких включатимуть такі питання, як участь у процесах формування сучасної України інших етнічних діяспор, зокрема єврейської, польської чи кримсько-татарської. На думку Р. Шпорлюка, важливим висновком, який пропонує симпозіюм історикам, є те, що сьогодні сценою, на якій розгортається історія України, є цілий світ. Відтак діяльну участь у нинішніх перетвореннях у сучасній Україні можна брати, перебуваючи, скажімо, у Пало-Альто, Каліфорнія чи Велінґтоні, Нова Зеляндія.

У своїх заувагах Майкл Флаєр, як і належить філологові, зупинився на проблемі, яка на симпозіюмі майже не обговорювалася, – діяспора і доля української мови в Україні, як головного складника тотожности українців. Українська мова, на його думку, може стати на повен зріст не шляхом обмеження і утисків мови російської, а насамперед пропонуючи першорядні за художньою якістю витвори культури, які привертали б до неї масу людей. Йдеться насамперед про створення на українській мові висохудожньої літератури, телета радіопрограм, драматургії, кінематографу, зразків журналістики. Саме тут, на його думку, і може стати в пригоді діяспора. Замість поширювати романтичні уявлення про Україну, запозичені з минулого, слід орієнтуватися на факти сьогоднішньої дійсности, визнавши зокрема, що сучасна українська літературна мова є явищем значно вагомішим, ніж її галицький варіянт. Слід всіляко підтримувати і сприяти проєктам створення високоякісних словників, підручників, граматичних посібників, які безумовно посилювали б позиції мови.

Особливо велике значення тут має переклад українською мовою великих масивів західньої клясики, що не лише уприступнювало б для загального населення великі ідеї европейської цивілізації, але й демонструвало багатство самої мови, її здатність передавати найтонші нюанси смислу, найскладніші концепти. „Кращу рекляму для мови годі собі уявити", – сказав М. Флаєр.

Критично аналізуючи настанови діяспори до України, Григорій Грабович зокрема зауважив, що серед діяспори є люди, які вважають себе настільки гарячими прибічниками незалежної України, що в своєму ентузіязмі готові не помічати, чи ігнорувати явні недотягнення української держави.

Водночас є й ті, хто дедалі більше усвідомлює необхідність сприяти змінам та реформам в Україні. Саме це останнє, на його думку, слід сьогодні обговорювати, а також поставити в центр уваги майбутніх аналогічних конференцій. Українській діяспорі в Північній Америці необхідно досягнути консенсусу щодо своїх пріоритетів в Україні.

СПОРТ

Загальні збори Української спортової централі Америки і Канади

ІСТ-ГАНОВЕР, Н. Дж. – 24 травня в готелі „Рамада" відбулися чергові загальні збори УСЦАК, в яких взяло участь 26 делеґатів українських осередків з усього континенту. Збори відкрив голова управи М. Стебельський.

Першим звітував заступник голови І. Ісаїв, який подав основні факти своєї діяльности, в основному, в Делеґатурі „Схід", що в минулому займалася організацією і проведенням Ігр молоді та іншими більшими спортовими імпрезами. Не представили своїх звітів голови делеґатур „Захід" і Канади.

У своєму звіті секретар управи Р. Пиндус поінформував про відвідини України, коли він виконував спеціяльні доручення голови УСЦАК. Він входив також до проводу Української спортової Олімпіяди у Філядельфії. О. Напора поінформував присутніх про фінансові справи УСЦАК за минулі ділові роки. УСЦАК підтримував відродження спорту в Україні. Було передано 10 тис. дол. на стипендії для студентів Львівського державного інституту фізичної культури, понад 3 тис. – на розвиток спортивного плавання, 2,300 дол. – для гімнастичного клюбу ім. Лілі Подкопаєвої в Донецьку, 1,000 – єдиній в південній Україні українській школі у Миколаєві, 2,100 – на фінансування міжнародного шахового турніру ім. С. Попеля у Львові, 2,000 – на Федерацію біятлону України. Було виділено допомогу для спортових видань та на пресові фонди київської „Спортивної газети", „Крим спорту", шахістам України, зокрема Русланові Пономарьову, Ані Музичук та іншим. Усі ці фонди були зібрані від прихильників УСЦАК та любителів спорту. Пресовий референт О. Твардовський подав огляд спортової інформації на сторінках української преси. Пресовий референт брав активну участь в більшості проєктів управи, входив до проводів Ігр молоді та Української олімпіяди у Філядельфії, був ініціятором і впорядником видання книжки УСЦАК і спорт в Україні". Він редаґує журнал „Наш спорт".

Серію звітів з ділянок спорту започаткувала ланкова плавання Марійка Бокало. У звітному часі відбулося 6 плавацьких змагань на басейні Союзівки, у яких взяли участь загалом 268 спортовців. Дружинові чемпіони – УСВТ „Ч. Січ", Нюарк (1997, 2000, 2001 р.), УСО „Тризуб", Філядельфія (1998, 1999 р.), збірна СУМ Східньої Америки (2002 р.).

Ланковий тенісу Ю. Савчак подав докладний звіт про проведення 23-ох тенісових турнірів, що були влаштовані на кортах Союзівки і „Тризубівки". Змагання на Союзівці організував Карпатський лещетарський клюб, нагороди встановили УНСоюз і Союзівка, грошові стипендії в сумі близько 4 тис. дол. подарувала фірма „Вінер Форд Ґруп" з Вілмінґтону, Делавар, власником якої є Іван Гинянський. У турнірах учасників змагалися 60 учасників. Переможцями були Л. Білак, Д. Чорній, А. Семенець, М. Орищкевич, А. Шумська.

На Українській олімпіяді у Філядельфії золоті медалі здобули Д. Чорній та І. Матвійчук. Крім чемпіонату УСЦАК, відбувалися турніри делеґатури „Схід" та УСО „Тризуб" у Філядельфії.

Ланковий шахів д-р О. Попович не зміг особисто взяти участи у зборах, але його звіт про шахові чемпіонати УСЦАК дістали усі учасники зборів. Ланка шахів провела 6 турнірів за індивідуальну першість УСЦАК, на яких чемпіонами були д-р О. Попович („Ч. Січ"), Б. Бачинський („Тризуб"), П. Радомський („Ч. Січ"), О. Подебрій (клюб Попеля). УСЦАК спонзорував деякі ділянки шахового розвитку в Україні, був частинним спонзором двох міжнародних шахових турнірів пам'яті Степана Попеля у Львові. У першому з них грав д-р О. Попович.

Ланковий відбиванки В. Рудакевич подав сумний стан цієї ділянки спорту, що в далекому минулому процвітала на терені УСЦАК. Крім УСВТ „Ч. Січ", спортові осередки не мають активних дружин, тому не можна було влаштувати чемпіонату УСЦАК. Єдиний турнір був організований на Українській олімпіяді у 2000 році. Не було звіту з футболу, бо таких змагань не було. Причиною стало застаріле правило УСЦАК, згідно з яким в змаганнях не могли брати участи дружини, в складах яких виступають футболісти не українського походження.

Ланковий бейсболу-софтболу В. Тараско звітував про свої зусилля організувати першенства УСЦАК, але без успіху. Цей спорт не запустив глибшого коріння в наших спортових осередках. Ланковий плідно працював для росту і розвитку цього спорту в Україні, доставив значну кількість інвентаря та одностроїв до Києва, Кіровограду, Судаку в Криму і ряду інших міст. Він є тренером-консультантом в збірних України. Голова М. Стебельський подав докладний перегляд праці управи для відродження й розвитку спорту в Україні.

До УСЦАК включилися два нових спортових осередки: УСК „Карпати", Міссісаґа в Канаді, і УСК „Полтава" в Рочестері, Н. Й. В 1999 році голова відвідав Україну, побував в Музеї спортивної слави України в Києві, де був організований відділ УСЦАК. Він відвідав Львівський державний інститут фізичної культури, в якому навчаються стипендіяти УСЦАК.

Голова Контрольної комісії В. Цюрпіта подав внесок на уділення уступаючій управі абсолюторію, який збори затвердили одноголосно. Було вирішено не вибирати управ делеґатур, працю яких мають координувати заступники голови в окремих теренах, дозволити участь у чемпіонатах УСЦАК з копаного м'яча усім українським дружинам в складах, з яких вони виступають в американських і канадських футбольних ліґах. Обрано управу УСЦАК, головою якої залишився М. Стебельський.

Омелян Твардовський

Футбол



Гравець збірної України та італійського „Міляну" Андрій Шевченко (на фото) за чотири роки, які провів в Італії, нарешті виграв свій перший трофей. У фіналі Ліги чемпіонів „Мілян" у серії післяматчевих карних переміг туринський „Ювентус" з рахунком 3:2. Останній ґоль забив А. Шевченко. Він і грузин Каха Каладзе стали першими в історії колишнього СРСР гравцями, які вибороли найпочесніший европейський трофей.

На стадіоні в Манчестері, де проходив фінал, були і синьо-жовто-блакитні прапори. З одним із них Андрій вийшов на поле.

1 червня у Євпаторії з нагоди 2500-річчя міста проведено маратон на 72 км на ходулях.
На фото праворуч: Учасник маратону на трасі Євпаторія - Сімферополь із прапором Євпаторії в руках. *Фото УНІАН*



Велоспорт

Вперше за історію престижних багатоденних перегонів „Джиро д'Італія" до першої трійки увійшов 21-річний українець Ярослав Попович, який посів третє місце у загальному заліку. На останньому етапі відзначився ще один представник України, Сергій Гончар, який зайняв восьме місце у загальному заліку. Переміг італієць Джильберто Сімоні.

Веслування

На черговому етапі Чаші світу з академічного веслування в італійському Міляні українська жіноча четвірка парна виборола золоті нагороди. Друге місце дісталося веслувальницям Німеччини, на третій позиції – представниці Білорусі. У змаганні чоловіків третю сходинку вибороли українці Зайченко та Білущенко.

Шахи

Від 30 травня до 14 червня у Туреччині триває четвертий чемпіонат Европи. Україну на ньому представляють 16 ґросмайстрів, серед яких одна дівчина – Катерина Лахно. Всього у турнірі змагаються 215 учасників. Кращий з українців Валерій Неверов – на четвертій позиції. Василь Іванчук посідає 52-ге місце.

ПОДОРОЖІ

Квітень в Італії

Людина живе не тільки мріями, але й спогадами. Вони залишають у людській душі часами радісний, а часами сумний слід. У мене спогади про Італію особливо добрі, та є й гіркі... Рим став для мене життєвою школою. Те, що я там пережила, побачила і навчилася, не дав би ані один університет чи книжки. І я вдячна долі, що вела мене до Риму!

Зовсім несподівано для мене й наймолодшої сестри Одарки, подорож катедрального хору „Покров" з Мюнхену, в якому співають від самого його заснування сестри Надя й Оля. Цим разом з нами їхав Назарко, Надії син.

Було ще темно, коли 17 квітня, біля катедри в Мюнхені зібралися хористи – 39 осіб з сестрою Розинею й о. Володимиром Війтовичем.

Вже розвиднювалося, коли автобус виїхав на автостраду в напрямку Австрії. Краєвиди – просто казкові. А вже в Італії зелені гори змінилися на скелясті, внизу – чепурні, біленькі хати, ніби їх хтось розсипав під горами…

У хорі „Покров" співає колишня співачка львівського хору „Трембіта" Рената Кобилецька – Несмачна. І Мирося Лин зі Львова – співачка хору викладачів Львівського державного музичного училища ім. Станіслава Людкевича. Леся Шрамко зі Східниці, Ганя Ковальчук – з Дрогобича. Олександер Гайдек, бас, з львівського хору „Дударик". Юрко Лопатинський також з України... Диригент Станіслав Чуєнко теж зі Львова. Люба Владика – зі Словаччини. В хорі є й колишні мешканці Польщі, Англії, Бельгії, США, Швайцарії, яких доля занесла до Мюнхену.

...У нашій групі були Стефка та Петро Олесневичі, Петро Ґеля, Оля, Надя, Дарка, Назарко і я. Олесневичі і Назарко – вперше в Римі...Біля входу до Базиліки йшла ревна перевірка всіх течок, торб – з огляду на безпеку. Мене зупинила жінка, яка почула, що ми розмовляємо українською мовою й запитала звідки ми з України? Таке бувало не раз. Підійшов її чоловік – Роман Липа з Німеччини, синок їх Роман. Вони долучилися до нас.

До Базиліки впускають лише тих, в кого є квитки, тому що незабаром Святіший Отець тут розпочинає відправу. Група жінок їде з о. Василем Поточняком на Хресний хід. На другий день нам оповідали ті жінки, що Папи не було видно, але вся атмосфера навколо була молитовно-чудесна, і вони раді, що там були.

19 квітня хор вперше виступає в Колеґії Св. Йосафата, яку ще називають Великою семінарією. До Сестер-служебниць зранку приїхав Владика Мирослав Марусин відправити Службу Божу. Ми беремо участь у відправах. Лунає могутнє „Христос Воскрес!".

Автобусом виїжджаємо до семінарії. Нас вітає о. Віомир Генезій, ректор та віце-ректор Стефан Стариправо. Увечорі церкву заповнюють семінаристи, сестри, багато люду. Співають дуже гарно семінаристи під проводом Романа Різняка зі Львова.

Спів хору золотою луною покотився у церкві. Ні Станіслав Чуєнко, ні хористи не здавали собі справи з того, як прекрасно звучав їх спів! Це був справді пам'ятний виступ хору „Покров". Назарко і Дарця знімали на відеоплівку відправу. Мені подарували цей запис, і я передала його до архіву хору. Всі задоволені і щасливі з прекрасного виступу, а особливо Станіслав Чуєнко.



Хор „Покров" в соборі св. Софії

20 квітня їдемо з Даркою і Назаром до св. Софії. Чим ближче до кінцевої зупинки, тим більше у автобусі українок. Жінки в автобусі дивилися на нас. Дарця була в чудовій вишитій блюзці, на яку не можна не звернути увагу. Врешті я розпочинаю розмову. Жінки помітили, що ми не з України. Питаються, хто ми. Деякі з них в Римі вже 5 років. Немає праці в Україні, а сім'ю треба годувати. Ще й борги за світло, газ, житло. Більшість українок доглядають старих італійців. Жінки хворіють, а лікуватися ніде, ліки дорогі. На площу П'яза ді Цірконвале, де є зупинка автобусів з України, кожної неділі поспішають українки, щоб передати пакунки в Україну. О. Василь Поточняк розповів, що у соборі хтось знепритомнів, то запитали, чи є лікар у церкві, і зголосилося аж 5 лікарок з України. Говорив і про те, що за кілька місяців загинули дві сестри – 19-літня Іра і 20-літня Леся. В Італії було заарештовано 14 громадян України, членів Товариства українсько-італійської дружби. Італійська поліція впевнена, що під вивіскою товариства діє злочинне угрупування, що об'єднує вихідців з України.

В Італії вони займалися шахрайством та здирництвом. Кожен водій з країн СНД, що прибув до Італії, мав платити товариству від 100 до 200 евро. „Товариство" діяло від 2000 року і мало щотижневий прибуток 50 тисяч евро.

Жінки почали організуватися в громади, щоб захистити себе від принижень і сваволі працедавців. Організовують концерти у парках, виставки мистецтв, хори, ансамблі. Існує популярний ансамбль „Єдність", який об'їжджає міста, де працюють українці.

Я дещо знала про долю жінок в Італії, та коли побачила на власні очі цих українок, від почутого і побаченого не могла стримати сльози.

Коли хор в соборі співав, жінки оберталися на хори, шукали поглядом співаків і співачок. Під час відправи вони плакали від зворушення... Ми всі плакали, коли жінки нас обнімали і дякували за спів.

О, це далеко не жінки легкої поведінки, як недавно сказав про них Л. Кучма... Це трагедія України! Жінки у віці, коли їм дітей пильнувати... Не можна їх осуджувати, бо лишати родину, дітей і важко працювати, бути пониженими – це геройство!

Відвідали ми музей Патріярха Йосифа, де є документи, убрання, в якому він ходив у Сибіру. Пояснював нам про все Владика Іван Хома, довголітній секретар Патріярха, який з ним жив у Ватикані. Будинок УКУ почорнів, як і сам собор, ззовні занедбаний. Як почорнів і пам'ятник Тараса Шевченка... Бракує грошей на утримання собору і навколишніх будинків...

Кожний учасник подорожі був свідомий тієї місії, яку ми здійснили в Римі. Ми принесли радість і насолоду багатьом землякам, а зокрема землячкам, яких духовно підтримали співом...

Марічка Галабурда-Чигрин,
Австралія



scope travel inc

1605 Springfield Ave., Maplewood NJ 07040
973 378-8998 or 800 242-7267 or FAX 973 378-7903;
e-mails: scope@mycomcast.com
visit www.scopetravel.com



Marijka Stadnycka Helbig

UKRAINIAN VISAS, AFFIDAVITS OF SUPPORT.

To request a quote on your intended travel
e-mail: scope@mycomcast.com or
call: 800 242 - 7267

CHAIKA



Dnipro Cruise ***plus*** **Tour**
via Malev Airlines **form New York (JFK)**
Aug 13 – Sep 05, 2003
23 Day All inclusive escorted Tour
$3100 tw

Arrive in Kyiv with connecting same day flight to **Lviv (6)**. Return to **Kyiv (3)** by overnight rail for the Independence Day Festivities; Board your ***M. S. Rybalko*** Cruise ship for an 8 day trip down the Dnipro River: Zaporizhia, Odesa, Sevastopol. ***Plus:*** Yalta, Bahchysaraj and Chersones. Return by plane to Kyiv and connect to a non-stop flight to **Budapest (2)** for final two days. ***Independence Day Festivities.***

INDEPENDENCE TOUR



via Malev Airlines **from New York**
Aug 16 – 27, 2003
12 Day Air/land Escorted Tour **$1790 tw**

Arrive Kyiv with the Congress group, with a direct flight connection to Lviv. Lovely days under own arrangements in **Lviv's (5)** centrally located Georg Hotel (breakfast basis), return by sleeper train to **Kyiv (3)** for the Independence Day Festivities, continue to **Budapest (2)** by plane.

MINI UKRAINE



via Malev Airlines **from New York**
Aug 13 – 25, 2003
13 Day Escorted First-class
$2200 tw
Escort: Xina Sharko ***BEST BUY!*** NEW

Lviv (6), bed and breakfast basis. **Karpaty tour (2):** Slavsk, Rohatyn, Ivano Frankivsk, Kolomyja, Kosiv, Yavoriv, Verkhovyna, Kryvorivnia, Yaremche, Buchach and Zarvanytsia. **Kyiv (2)**, Independence Day Festivities B/L/D.

СВІТОВИЙ КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ-Київ 2003



11-12 Day Air/land Tours
from **New York** and **Newark**
from **$1500 tw**

Tour A 16 – 27 Aug	Kyiv (9), Budapest (2)	*MA*	$1890 tw
Tour B 15 – 25 Aug	Kyiv (9) optional Prague	*CSA*	$1650 tw
Tour C 15 – 26 Aug	Kyiv (11),	*VV*	$1500 tw

BEST OF UKRAINE



14 Days All inclusive First-class
Sep 14 –27, 2003
$2050 tw

OPTION A: **Lviv (7)** Bed/Breakfast Basis **Kyiv (3)** and **Budapest (2).**
OPTION B: **Odesa (3), Lviv (4) , Kyiv (3) and Budapest (2)**
Includes: Trans Atlantic air by Malev Airlines, inter-city connection by plane, all transfers. Lviv – breakfast basis only and one city tour. Kyiv and Budapest have an all inclusive program and meal plan. Ukrainian Visa.



South America

BRAZIL & ARGENTINA

Nov 28 – Dec 14, 2003
$2890 tw from **New York**
$2790 tw from **Miami**
Rio de Janeiro, Iguasu Falls, Buenos Aires, Camboriu Beach
and the Ukrainian settlement of **Curitiba** ***and*** **Prudentopolis**
plus: *Porto de Cima, Barra Bonita, Itaipu*

to ***Kyiv*** *from:* *plus tax.*	*14 April to 12 June*	*13 June to 14 Sept*
Atlanta	625	930
Boston	625	870
Chicago	640	840
Dallas/TX	800	990
Denver	685	860
Detroit	700 +	920 +
Los Angeles	690	980
Miami	630	995
Pittsburgh	625	870
Seattle	690	980
San Francisco	690	980
Washington DC	625	870



KYIV *Non- stop*	**Lviv, Frankivsk Odesa, Donetsk, Dnipropetrovsk, Simferopol**
13 Jun – 14 Sep **830** + tax	13 Jun – 14 Sep **900** + tax
15 Sep – 31 Oct **625** + tax	15 Sep – 31 Oct **705** + tax

AEROSVIT
YOUTH FARE
$670 + tax
from 12 to 24 years of age. Valid for ONE YEAR –open return permitted

For RT domestic connections from Kyiv to Lviv, I Frankivsk, Odesa, Donetsk, Dnipropetrovsk, Simferopol on AEROSVIT Ukrianian Airlines please ADD $100 to Kyiv ratel



Корпорація МІСТ - вибір тих, хто добре рахує свої гроші !

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПАЧКИ
ЛИСТИ, БАНДЕРОЛІ

в Україну та по цілому світі в найкоротші терміни !

Міст - це завжди надійно!

Грошові перекази за декілька хвилин* *
**існують деякі обмеження*
Тільки ми доставляємо гроші безпосередньо до рук адресата

Пачки, листи, бандеролі та інші вантажі літаком або кораблем в найкоротші терміни

Щоденна висилка контейнерів
Підбираємо пачки з дому
Щохвилинний комп'ютерний контроль за виконанням Вашого замовлення

До Ваших послуг маємо понад 380 аґентів в США та Канаді.
За аґентом у Вашій місцевості телефонуйте безкоштовно: 1-800-288-9949

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ!
ХОЧЕТЕ МАТИ СПОКІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ — ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ „Свобода" ❑ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

ПОДЯКА

18 листопада 2002 р. відійшов у вічність в Чикаго, на 86-му році життя

бл. п.

ПИЛИП ТЕОФІЛЬ ДЕМУС

Цією дорогою родина складає сердечну подяку всім, що вшанували пам'ять Покійного своєю присутністю на похоронних відправах і тризні та за особисті, листовні чи телефонічні вислови співчуття.

Особливо вдячні о. митратові Іванові Кротцеві за поминальну відправу в похоронному заведенні Музики і на цвинтарі св. о. Миколая, та о. Миронові Панчукові за відвідини в лікарні, за відправи в соборі свв. Володимира і Ольги, за щирі і теплі слова прощання та присутність на тризні.

Безмежно вдячні всім, хто старався висловити своє співчуття квітами та вінками.

Зокрема дякуємо п. Оресті Яримович, управительці Українського Культурного Осередку при парафії свв. Володимира і Ольги за таке щедре влаштування тризни.

Прощальні слова після Панахиди виголосили:
мгр. Лука Костелина від парафії свв. Володимира і Ольги;
д-р Павло Пундій від Наукового Товариства ім. Шевченка;
д-р Богдан Харкевич від Лікарського Товариства;
інж. Ігор Вислоцький від Києво-Могилянської Академії;
п. Марія Боднарук від Товариства Української Мови.

Всім їм, як теж присутнім, син Покійного, Андрій, висловив щиру подяку.

На тризні п. Наталія Іванів висловила теплі слова співчуття від Українського Золотого Хреста, а Іванна Гарасовська глибокі й щирі слова вдячности Покійному.

Щира подяка Товариству Української Мови, Інститутові Модерного Мистецтва та Науковому Товариству ім. Шевченка за некрологи поміщені в „Свободі", як теж д-рові Павлові Пундієві за допис про Покійного в пресі.

Безмежна подяка всім, хто зложив пожертви в пам'ять Покійного, а саме:

НА ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ:
д-р Мілян Блага, д-р Богдан і проф. Віра Боднаруки, Ярослав і Христя Верещаки, Джоен Ґілсон, Іванна Ґорчинська, д-р Андрій і Христя Ґорчинські, Богдан і Христя Дзюки, Direction Inc., Марія Дорожинська, Олена Климків, д-р Нестор Когут, д-р Мирослав і д-р Олександра Коленські, Анатоль і Люба Коломийці, д-р Юліян Куляс, Олександра Кутна, Олена Матвіїшин, Юрій Миськів і Марія Дурбак, д-р Юрій Мізь, д-р Константин і Ольга Олексюки, д-р Олександер і Марія Олексюки, д-р Юрій і д-р Марія Процики, Ірина Семкович, Галина Сосенко, д-р Олександер і д-р Марія Сосенки, д-р Юрій і Мотря Сосенки, Віра Трощук, д-р Володимир і Ореста Фединяки, Михайло і Катерина Черняки, Стефа Шандра, д-р Евстахій і Марія Юркевичі, Мирон і Дарія Ярошевичі. (Разом 2,380 дол.).

НА ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ:
Богдан і Петруся Ватралі, Нестор і Дебі Винниченки, Ярина Гарасовська, Остап і Іванна Гарасовські, Данко Дикий, Василь і Люба Каліни, Аскольд і Марта Козбури, д-р Дарія Кострубяк, д-р Роман Кострубяк, Анна Кузик, д-р Лідія Куриляк, д-р Іван і Михайлина Лисейки, Осип і Зена Литвинишини, інж. Святослав і д-р Неоніля Личики, д-р Василь і д-р Дарія Маркусі, інж. Любомир Мізь, Donna Mittelstadt, Ярослав і Христя Палцани, Богдан Плешкевич, Іван і Люба Скуб'яки, Олена Харкевич, Емма Щебивлок, Ірина Щебивлок, Іван і Калина Щебивлок. (Разом 1,130 дол.).

НА СОБОР СВВ. ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ:
Катерина Борняк, Евген і Марія Іванкови, Олег і Іванна Каравани, А. і Л. Кокодинські, Л. і Т. Кокодинські, Кондомініюм „Дніпро", Марія Кондратюк, Стефанія Кралька, д-р Юрій і Таня Кузичі, Анна Кульчицька, Надія Литвин, Надія Олійник, Олександра Савин, д-р Ян і проф. Надія Хойнацькі, д-р Володимир і Евстахія Ястрембські, Берніс Яхім. (Разом 985 дол.).

НА ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ:
Д-р Ярослав і Ярослава Панчуки (100.00 дол.).

НА УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ВИХОВНУ ФУНДАЦІЮ:
Іванна Ганушевська, д-р Александер Ґудзяк, д-р Павло Джуль, д-р Богдан Целевич. (Разом 275 дол.).

НА НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА:
Наталія Іванів, д-р Павло Пундій, д-р Роман Смик. (Разом 400 дол.).

НА УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ В ЧИКАГО:
Орися Глатка, Орест і Дарія Городиські, Ореста Яримович. (Разом 370 дол.).

НА УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ МОДЕРНОГО МИСТЕЦТВА:
Олег Коверко, д-р Василь Марчук, Оксана і Христя Мурські, Ліда і Марта Сосенки. (Разом 600 дол.).

НА СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:
Софія Дачишин, Юліян Юринець, Марія Юркевич.

Ще раз складаємо всім, котрі причинилися до вшанування пам'яті Покійного, нашу неоцінену вдячність.

Дружина ВОЛОДИМИРА з родиною.



Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 1 червня 2003 р. відійшла у вічність на 91-му році життя наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

ГАЛИНА КІЛЯР

Була секретаркою 64 Відділу Союзу Українок Америки в Нью-Йорку, членом Патріярхального Товариства, секретарем 457 Відділу УНС.

ПАНАХИДА відбулася в четвер, 5 червня 2003 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п'ятницю, 6 червня, о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Юра в Нью-Йорку, а відтак на цвинтарі Gate of Heaven в Нью-Йорку. Тіло Покійної спочине біля чоловіка інж. Володимира Кіляра.

У глибокому смутку залишені:

сини – АЛЕКСАНДЕР
– РОМАН з дружиною ТАНЕЮ
внучки – КАТЯ і АДРІЯНА
та ближча і дальша родина.

Вічна Їй пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

В 40-ИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п. ЯРЕМИ ГУЦАЛЮКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

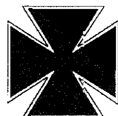
в середу, 11 червня 2003 р.

- в церкві св. Юра в Нью-Йорку, о год. 9-ій ранку;
- в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, о год. 7:45 ранку.

Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

Вічна Йому пам'ять!

БАТЬКО – ЛЮБОСЛАВ, РОДИНА, ХРЕСНІ БАТЬКИ І ПРИЯТЕЛІ



ПРЕЗИДІЯ ВИДАВНИЦТВА "ЛІТОПИСУ УПА"
ділиться сумною вісткою з побратимами та українською громадою, що 28 травня 2003 року в Palatine, IL відійшов у вічність



сл. п.

СТЕПАН ҐОЛЯШ "МАР"

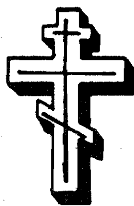
нар. 26 грудня 1919 року.

Член підпілля ОУН від 1940 року; в роках 1945-1947 провідник надрайону на Лемківщині; на еміграції – член Організацій УВФ, заслужений член Видавничого комітету, Ред-Колегії і Голова фінансово-збіркового комітету "Літопису УПА".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 30 травня 2003 року в соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаго. Тлінні останки Покійного спочили на цвинтарі української православної церкви св. Андрія, в Bloomingdale, IL.

Дружині покійного Степана Надії, синові Романові, дочці Олі, братові Федорові, внукам та ближчій і дальшій родині висловлюємо глибокі співчуття

Вічна Йому пам'ять!



У глибокому смутку повідомляємо, що у вівторок, 13 травня 2003 р. у Міннеаполісі, Мінн. відійшла у вічність на 98-му році життя МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

НІНА ҐЕЛЄЦІНСЬКА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 17 травня в церкві св. арх. Михаїла в Міннеаполісі, Мінн., а похорон на цвинтарі Гілсайд Семетері.

Горем прибиті:

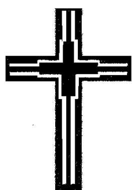
донька	– ОЛЕКСАНДРА
син	– ЮРІЙ з дружиною ОЛЕЮ
внуки	– КАТРУСЯ і ВОЛОДИМИР
правнуки	– ТЕНЛІ, КЕЙТЛІН, АННА, АНДЕРС
сестра	– НАТАЛКА з доньками СОФІЄЮ і ІННОЮ

дальша родина в Канаді і Україні.

Вічна Її пам'ять!

Американська земля нехай буде їй пухом!

Замість квітів на могилу Покійної просимо складати датки на Дітей Чорнобиля.



В глибокому смутку повідомляємо, що дня 17 травня 2003 р. по короткій недузі відійшла у вічність на 90-му році життя наша найдорожча ТЕТА, СЕСТРА наших батьків

бл. п.

ЯРОСЛАВА ЛАБКА
з дому ФОСТЯК

Народжена 7 лютого 1914 р. у Судовій Вишні, Україна.

Пластунка Сеньйор, членка СУА та активна в українській громаді міста Трентон, Н. Дж.

ПАНАХИДА відбулася у Kutch Funeral Home, Трентон Н.Дж.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 24 травня 2003 р. в церкві св. Йосафата.
Тіло Покійної похоронено на цвинтарі св. Марії у Трентоні.

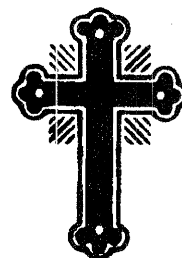
Залишила у смутку:

братанків	– БОГДАНА ФОСТЯКА з дружиною ВОЛОДИМИРОЮ та родиною
	– ТЕОДОЗІЯ ФОСТЯКА з дружиною ВІОЛЕТ та донькою
братанку	– МАРТУ ДАНИЛЮК з родиною
племінників	– РОМАНА МИЦИКА з дружиною ЛЮБОЮ та родиною
	– ОКСАНУ МИКИТИН з мужем ІВАНОМ та родиною
	– ОРЕСТА МИЦИКА з дружиною МАРІЄЮ (вихованкою Покійної) та родиною

ближчу і дальшу родину в Америці і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Родина просить о молитви за душу Покійної.



Ділимося сумною вісткою, що 28 травня 2003 р. відійшов у вічність на 90-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

інж. ВОЛОДИМИР (ЛЮБРИК) ГЛАДКИЙ

член Пласту, член Організації Українських Націоналістів, політичний в'язень.

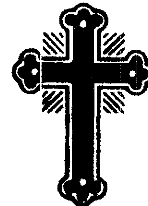
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в українській греко-католицькій церкві Преображення Христового у Денвері, Кольорадо.

У глибокому смутку:

ЛІДІЯ	– дружина
АДРІЯН	– син
БОГДАН, МЕНФІС, ЛЕСЯ	– внуки
ІРЕНА ДУБАС	– сестра дружини зі синами ІВАНОМ і МАРКОМ
д-р ОЛЕКСАНДЕР і АННА ЛЯТИШЕВСЬКІ	– кузини
МАРІЯ ЛЯТИШЕВСЬКА	– племінниця

численна родина в Канаді і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!



Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями та знайомими, що в неділю, 1 червня 2003 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБА, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

БОГДАННА ГАРМАТІЙ-ТОПОЛЬНИЦЬКА

Народжена у Львові, в Україні.
Померла в Саут Гіро, Вермонт в присутності близької родини, спокійно на 77-му році життя в своєму домі.

Богданна пережила свого мужа д-ра Романа Топольницького. Вона залишила двох синів: д-ра Ореста Топольницького з дружиною Джойс; д-ра Андрія Топольницького з дружиною Джун; внуків Андрею, Діяну, Миколу і Алісію; сестру Ольгу Михайлів з родиною; дружину, дітей та внуків покійного брата Олега Гарматія та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні.

Вічна Їй пам'ять!

СЛУЖБА БОЖА

за Покійну буде відправлена
в українській католицькій церкві св. Івана
в Тонаванда, Н.Й. 6 червня 2003 р., а похорон 7 червня
на цвинтарі Маунт Калварі в Бофало, Н.Й.

Замість квітів пожертви можна складати
в пам'ять Богданни Топольницької на:
Ukrainian National Foundation, Soyuzivka Renaissance Fund,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*